

ADVENTISTIČNI PREGLED 2023

Molitveni teden

**Molitveni
teden**

**Pričanje med
osebnim
bojem**
stran 6

**Neverjetno
pričanje**
stran 12

Vse do smrti
stran 20

Pričaj
o Njem

Molitveni teden

3 Prva sobota

Abraham kot priča

Voditi z zgledom

TED N. C. WILSON

6 Nedelja

Pričanje med osebnim bojem

Učiti se od Jožefa

8 Ponedeljek

Poštena in kriva priča

Deklica in Gehazi

10 Torek

Pričanje na kraljevem dvoru

Daniel kot priča

12 Sreda

Neverjetno pričanje

Samarjanka

16 Četrtek

Smrt – priložnost za pričanje

Vpliv Tabitine smrti

18 Petek

Dve priči

Akvila in Priskila:

pričanje sodelavcem

20 Druga sobota

Vse do smrti

Pavlovo pričanje

ELLEN WHITE

23 Snov za otroke

Šel bom pričat zanj

TANYA MUGANDA

Slika na naslovnici: Inbetween / Lightstock

“Prejeli boste moč”

Predstavljajte si malo skupino učencev, zbranih v Jeruzalemu, ki nestrpno čaka, da pred Jezusovim vnebohodom sliši njegove zadnje besede. Oklepajo se vsake besede, ki so jo slišali, ko jim je dal natančna navodila o tem, kaj naj naredijo po prejemu Svetega Duha. Jezus jim je pojasnil, da ni prišel vzpostaviti zemeljskega kraljestva, temveč da imajo kot njegovi sledilci posebno

vlogo pri pripravi ljudi na drugo kraljestvo – nebeško. Rekel je: “Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta” (Apd 1,8). Ti učenci, ki jih je poučeval sam Jezus, so bili poklicani pričati zanj in pripraviti ljudi na sprejem sporočila o zveličanju.

Bog še vedno poučuje po svoji besedi in nas kliče. Želi si ljudi, ki čutijo potrebo po njegovi preobražajoči moči; ki se ponižajo in ga iščejo v molitvi; ki hodijo po Jezusovih stopinjah ter izkazujejo dostojanstvo in spoštovanje vsem ljudem; ki so pripravljeni širiti včasih nepriljubljeno sporočilo treh angelov iz Razodetja; in ki se izpraznijo, da bi lahko bili napolnjeni z milostjo in svobodo Duha.

Na naslednjih straneh boste brali zgodbe svetopisemskih osebnosti, ki so bile v različnih okoliščinah mogočne priče za Kristusa. Jožef je pričal drugim kljub osebnim bojem; mlada služabnica je pričala svojemu gospodarju v tuji deželi; Daniel je pričal mogočnim zemeljskim vladarjem; in mnogi drugi so delovali v svojem krogu vpliva.

Rečeno nam je bilo: “Kristusove besede tik pred njegovim vnebohodom veliko pomenijo vsakomur, ki sprejme resnico, kakršna je v Jezusu. [...] Vsi Kristusovi sledilci morajo biti njegove priče. Vsakdo, ki prejme dragoceni zaklad resnice, ga mora prenesti drugim” (Ellen G. White, Review and Herald, 9. 2. 1892).

Ali bi bili radi priča za Jezusa? Vabim vas, da si med tem molitvenim tednom vzamete čas in vprašate Gospoda, kako lahko kot zvesta priča drugim posredujete njegovo ljubezen.

Gospod prihaja!

Ted N. C. Wilson,

predsednik Generalne konference Krščanske adventistične cerkve

O avtorici

Sarah Gane Burton je neodvisna strokovnjakinja in samostojna pisateljica iz Berrien Springsa v Michiganu v ZDA, kjer živi s svojim možem in dvema otrokoma. Rada potuje, bere, piše poezijo in hodi na sprehode s svojo družino. Zanimata jo starozavezna zgodovina in kultura, zlasti življenje starodavnih ljudi, in kako nam to pomaga bolje razumeti Sveto pismo. Navdušena je nad svetopisemskimi zgodbami in močjo, ki jo imajo pri posredovanju načel v različnih časih in kulturah. Njena velika želja je živeti po načelu “ravnati pravično, ljubiti usmiljenje in hoditi ponižno” s svojim Bogom.

Ker verjamemo v moč molitve, vas vabimo, da nam pošljete svoje prošnje za molitev; za vas bomo molili vsako sredo zjutraj na tedenskem molitvenem srečanju našega osebja. Svoje prošnje nam pošljite na prayer@adventistworld.org. Molite za nas, ko skupaj delamo za napredek Božjega kraljestva.

Prva sobota

Abraham kot priča

Voditi z zgledom

TED N. C. WILSON

Čudovito mesto Ur, ki je ležalo v osrčju starodavne Mezopotamije ob obali mogočne reke Evfrat, je bilo središče bogatega kraljestva, ki je pritegnilo trgovce z vsega takrat znanega sveta. S svojim živahnim pristaniščem blizu Perzijskega zaliva je bil "Ur živahna prestolnica s trgovinami, ozkimi ulicami, polnimi vozov in oslovskih vpreg ter obrtnikov, ki so izdelovali vse od usnjenih izdelkov do dragocenega okrasja".¹ Koze in ovce so se pasle po pokrajini okoli mesta, kjer so se bogata kmetijska zemljišča ponašala z datljevimi palmami, na namakanih poljih pa so rastle ječmen, leča, čebula in česen.

Na obzorju mesta je stal ogromen zigurat, piramidi podoben tempelj v čast Sinu, bogu lune. Zigurat, ki je bil visok 19,8 m in se je dvigal s podnožja, ki je merilo 41,1 m × 60,96 m, je imel tri ploščadi različnih barv, na vrhu pa je bilo srebrno svetišče.² Tam so darovali ljudi.³

Mesto in tempelj, ki sta bila zgrajena kmalu po uporju na babilonskem stolpu, sta bila središče malikovanja in poganstva. Kljub pogubnim vplivom tega starodavnega mesta je tam živela ena izmed najzvestejših Božjih prič – Abraham.

**Tihi vpliv
njegovega
vsakodnevnega
življenja, njegova
neomajna
integriteta,
velikodušnost,
vljudnost in
čudovit značaj
so vsem
kazali njegovo
povezanost
z nebesi.**

“Z vsake strani ga je vabilo malikovanje, toda zaman,” je zapisala Ellen White. “Zvest med nevernimi, ker ga ni pokvarilo prevladujoče odpadništvo, je stanovitno ostal zvest čaščenju edinega pravega Boga.”⁴

Kako je to mogoče, saj je njegov oče Terah služil drugim bogovom?⁵ Ena izmed možnosti je, da je Abraham, ki se je rodil približno 350 let po potopu,⁶ o pravem Bogu izvedel od svojega praprapradede Ebra, ki je bil pravnuk Sema, Noetovega sina. Medtem ko je večina rodov Abrahamovih dedov že umrla, je Eber dočakal 464 let in je živel še vsaj 100 let po Abrahamovem rojstvu.⁷ Povsem možno je, da je Eber svojemu mlademu potomcu posredoval Božjo resnico. Ne glede na to, kako natančno je spoznal Boga, vemo naslednje: “Po veri je bil Abraham pokoren, ko je bil poklican, naj odide v kraj, ki naj bi ga dobil v delež. Odšel je, ne da bi vedel, kam gre” (Heb 11,8).

Abraham je zapustil takrat najbogatejše in najbolj razvito mesto na zemlji, da bi bil Božja priča tam, kamor ga bo poslal. Na kratko razmislimo o načinih, na katere je pričal ta veliki očeak.

PRIČA SVOJI DRUŽINI

Po kratkem bivanju v Haranu, kjer je umrl njegov oče, je Abraham s seboj “vzel ženo Sarájo, bratovega sina Lota in vse premoženje, ki sta ga zbrala, in vse duše, ki sta jih pridobila v Haránu. Odšli so in se napotili proti kánaanski deželi” (1 Mz 12,5). Ko je blizu Sihema razpel svoj šotor, je najprej “postavil oltar Gospodu” (vr. 7). Ko se je spet preselil, “je postavil Gospodu oltar in klical Gospodovo ime” (vr. 8). Abraham je družinsko bogoslužje spodbujal tako, da je vse v svojem taboru povabil na jutranjo in večerno daritev. Ko se je preselil v

nov kraj, je oltar ostal nema priča vsem mimoidočim.

Čeprav je Abraham “najbolj skrbel” za to, da bi “odvrnil vsako obliko lažne vere”,⁸ je bil v svoji skupnosti poznan kot prijazen, vljuden in pravičen človek, ki so ga vsi spoštovali.

PRIČA ŠIRŠI SKUPNOSTI

Abraham je bil miroljuben. Ko je med njegovimi in Lotovimi pastirji izbruhnil prepir, je prosil: “Naj ne bo prepira med menoj in teboj, med mojimi in tvojimi pastirji, saj sva brata!” (1 Mz 13,8). S tem, ko je Lotu dovolil, da prvi izbere, kje se bo naselil, mu je dal priložnost izbrati bujno in bogato Sidímsko dolino, medtem ko je sam ostal na goratih območjih.

Ko so kasneje kralj Kedorlaómer in njegovi zavezniki zajeli vse prebivalce doline, je Abraham pokazal, da ne goji zamere do Lotove pretekle nehvaležnosti. “V njem so se prebudila čustva do Lota, zato se je odločil, da ga bo rešil. Najprej se je posvetoval z Bogom in se pripravil na boj.”⁹ Zmaga je bila nagla in dokončna, vsi ujetniki in plen so bili vrnjeni, Abraham pa je zmagoslavje pripisal Bogu.

“Jahvejev častilec ni samo pomagal deželi, temveč se je izkazal za pogumnega moža,” je zapisala Ellen White. “Izkazalo se je, da pravičnost ni strahopetnost in da je Abrahama vera naredila pogumnega, ko je bilo treba obvarovati pravico in zaščititi zatirane. Njegovo junaško dejanje je imelo velik vpliv na okoliška plemena.”¹⁰

Abraham je bil učitelj. Ko je govoril o svoji veri, se je njegovo gospodinjstvo še naprej večalo. Sčasoma je družini pripadalo več kakor 1000 ljudi. “V njegovem taboru so našli dom taki, ki so jih Abrahamovi nauki vodili k

posvečevanju edinega Boga. Tam so kakor v šoli prejemale taka navodila, ki so jih pripravila za predstavnike prave vere. Tako je na njem počivala velika odgovornost. Poučeval je družinske poglavarje, njegove metode vladanja pa so ti uporabili v svojih družinah.”¹¹

Abrahama so spoštovali vsi okoliški narodi, “njegova vdanost Bogu je bila neomahljiva, vljudnost in dobrotu sta vlivale zaupanje in prijateljstvo, neizumetničena velikost pa je zapovedovala spoštovanje in čislanje.”¹²

PRIČA PRED BOGOM IN NEPADLIMI BITJI

Abraham je počastil Boga in Bog je počastil njega tako, da se je neposredno pogovarjal z njim in mu razkril svoje namene. Kljub temu je bil Abraham človek in Sveto pismo navaja, da je v svoji veri vsaj trikrat omahoval: (1) ko je o svoji ženi lagal faraonu (1 Mz 12,10–12); (2) ko je Hagaro vzel za svojo ženo, da bi imel dediča (1 Mz 16,1–4); (3) ko je kralju Abimélehu lagal glede svoje žene Sare (1 Mz 20). Ti primeri razkrivajo nevarnost tega, (1) da gremo tja, kamor nas Bog ni poklical, in (2) poslušamo tiste, ki nam morda poskušajo pomagati, vendar niso usklajeni s tem, kar nam je pokazal Bog.

Ellen White poudarja, da je Bog “Abrahama poklical, da bi bil oče zvestih. Njegovo življenje je moralo biti zgled vere prihodnjim rodovom. Njegova vera pa ni bila popolna. [...] Da bi dosegel najvišje merilo, ga je Bog podvrget še enemu preizkusu, najtežjemu, ki ga je bil človek kdaj poklican zdržati.”¹³

Bog mu je naročil: “Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v deželo Moríja! Tam ga daruj v žgalno daritev na gori, ki ti jo bom pokazal!” (1 Mz 22,2).

Abraham je vedel, da so človeške

daritve poganski obredi čaščenja, ki jih Bog ni predpisal. Ukaz je bil nesmiseln. Zakaj bi mu Bog rekel, da umori obljubljenega sina?

Kljub temu je ostareli očak po boju v molitvi nadaljeval v veri.

“Abraham je bil človek, čigar hrepenenja in navezanost so bila kakor naša, vendar se ni ustavljal pri vprašanju, kako bo izpolnjena obljuba, če bo Izak zaklan. Ni se pogajal s svojim bolečim srcem. Vedel je, da je Bog pravičen in pošten v vseh svojih zahtevah, ter je ubogal ukaz do zadnje črke.”¹⁴

Ni se zavedal, da so vsa nebesa nestrpno čakala, kaj bo naredil. Abraham in Izak se nista zavedala, da bo njuno početje lekcija v načrtu odrešitve za vse vesolje. Nista vedela, da bo ravno tam, kamor sta bila poklicana, Bog za našo odrešitev žrtvoval svojega ljubljenega Sina.

“Nebeška bitja so bila priče prizoru, ko sta bili preizkušeni Abrahamova vera in Izakova pokornost. [...] Vsa nebesa so z občudovanjem in začudenjem opazovala Abrahamovo odločno poslušnost. Vsa nebesa so ploskala njegovi zvestobi. Satanove obtožbe so se izkazale za lažne. [...] Božja zaveza, ki je bila Abrahamu potrjena s prisego pred razumnimi bitji drugih svetov, je pričala, da bo poslušnost nagrajena.

Celo angelom je bilo težko dojeti skrivnost odrešitve. [...] Ko je bil Abrahamu dan ukaz, naj daruje svojega sina, je to zbudilo zanimanje vseh nebeških bitij. S silno vnemo so opazovali vsak korak v izpolnitvi tega ukaza. Ko je na Izakovo vprašanje: „Kje pa je jagnje za žgalno daritev?“ (1 Mz 22,7) Abraham odgovoril: „Bog si bo preskrbel jagnje“ (1 Mz 22,8), in ko je bila očetova roka ustavljena ravno, ko je hotel zaklati sina, ter je bil namesto Izaka darovan oven, je na skrivnost odrešitve posijala

svetlobo. Tedaj so celo angeli jasneje razumeli čudovit ukrep, ki ga je Bog storil za človekovo zveličanje (1 Pt 1,12).“¹⁵

NAŠ ZGLED PRIČANJA

Abrahamovo življenje je vere, poslušnosti in služenja je pomemben zgled pričanja. Tihi vpliv njegovega vsakodnevne življenja, njegova neomajna integriteta, velikodušnost, vljudnost in čudovit značaj so vsem kazali njegovo povezanost z nebesi. Videl je onkraj vidnega in dojel večne resničnosti. “Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost” (Rim 4,3). ©

¹ Andrew Lawler, “City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches,” *National Geographic*, 11. marec 2016, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

² *Ibid.*

³ John Noble Wilford, “At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene,” *New York Times*, 26. oktober 2009, <https://nyti.ms/3k1nKqM>.

⁴ Ellen G. White, *Očaki in preroki* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1890, 1908), str. 84.

⁵ *Ibid.*

⁶ Časovnica temelji na 1 Mz 5,11. Glejte razdelek, *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D. C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), št. 1, str. 185.

⁷ *Ibid.*

⁸ E. G. White, *Očaki in preroki*, str. 98.

⁹ *Ibid.*, str. 92.

¹⁰ *Ibid.*, str. 93.

¹¹ *Ibid.*, str. 98.

¹² *Ibid.*, str. 91.

¹³ *Ibid.*, str. 103.

¹⁴ *Ibid.*, str. 106.

¹⁵ *Ibid.*, str. 108.

Ted N. C. Wilson je predsednik svetovne Krščanske adventistične cerkve. Dodatni članki in komentariji so na voljo na predsednikovem spletnem naslovu na družbenem omrežju Twitter (@pastortedwilson) in Facebook (@Pastor Ted Wilson).

Nedelja

Pričanje med osebnim bojem

Učiti se od Jožefa

Jane Marczewski ("Nightbirde") je izžarevala tiho samozavest in mir, ko je stala na odru in žirantom pripovedovala svojo zgodbo. Bila je kantavtorica, stara 30 let, in rak, s katerim se je borila več let, je metastaziral. Medtem ko je pela svojo pesem, so si žiranti in občinstvo brisali solze. Ko so žiranti izrazili svoje občudovanje nad njeno pozitivnostjo, je preprosto pripomnila: "Ne moreš samo čakati, da življenje neha biti težko, preden se odločiš biti srečen."¹

Jane je o svoji veri in boju z rakom odprto pisala na svojem blogu. "Celo v dneh, ko nisem tako bolna, včasih v popoldanski svetlobi ležem na preprogi, da bi mu prisluhnila. Vem, da zveni noro in tega ne morem zares pojasniti, toda Bog je tukaj – celo zdaj. Slišala sem, da nekateri ljudje ne morejo videti Boga, ker ne gledajo dovolj nizko, in to je res. Če ga ne vidiš, poglej nižje. Bog je na tleh kopalnice."²

Ali ste kdaj razmišljali o tem, da bi bilo bolje počakati, dokler ne boste zdravi ali uspešni, preden bi drugim pričali o Bogu? Pogosto mislimo, da mora biti vse na svojem mestu, preden evangelij delimo z drugimi, toda mnoge zgodbe v Svetem pismu kažejo, kako učinkovito je pričati ravno sredi kaosa in boja v našem vsakdanjem življenju, celo v najtežjih okoliščinah. Jožef je odličen primer tega. Kot najstarejši sin očetove najljubše žene je bil v primerjavi s svojimi brati bolj privilegiran in ljubljen. Pri 17-ih letih mu je oče podaril čudovito haljo, dobil pa je tudi preroške sanje, ki so napovedovale njegov vzvišen položaj nad brati in celo očetom. To je bilo za njegove brate preveč. Ko se jim je ponudila priložnost za maščevanje, so ga zgrabili, mu slekli haljo in ga vrgli v prazen vodnjak. Nato so ga prodali mimoidoči karavani trgovcev, namenjeni v Egipt.

OD SUŽNJA DO ZAUPANJA VREDNEGA SLUŽABNIKA

Jožef je preživel pot v Egipt in Izmaelci/Medjanci so ga prodali Potifarju, faraonovemu uradniku in poveljniku straže. "Gospod pa je bil z Jožefom, zato je bil uspešen človek" (1 Mz 39,2). Jožef je bil prisiljen zapustiti svojo družino, toda svojo vero je vzel s seboj. Svojih prepričanj pred Potifarjem ni

Jožef je bil prisiljen zapustiti svojo družino, toda svojo vero je vzel s seboj.

skrival in čeprav njegov gospodar ni častil Jožefovega Boga, je videl in razumel, da je Bog z Jožefom in da je njegova hiša imela koristi od blagoslovov, ki jih je Bog izlil nanj.

To ga je spodbudilo, da je Jožefa povišal nad vso svojo hišo. Bog je potrdil njegovo ravnanje z Jožefom: "Odkar ga je postavil za oskrbnika svoje hiše in vsega, kar je imel, je Gospod blagoslavljal Egipčanovo hišo zaradi Jožefa; Gospodov blagoslov je bil pri vsem, kar je imel, doma in na polju" (vr. 5).

OD ZAPORNIKA DO VLADARJA

Na žalost Jožefov uspeh ni trajal dolgo. Potifarjeva žena ga je skušala zapeljati, nato pa ga je obtožila hudega zločina. Čeprav je bil nedolžen, so ga vrgli v ječo. Jožef bi tedaj lahko obupal – le kdo bi mu zameril? Zdelo se je, da je izgubil upanje na svobodo in ponovno snidenje s svojo družino. Lahko bi dopustil okoliščinam, da oslabijo njegovo vero in morale ali pa vsaj njegovo delovno etiko. Namesto tega je vztrajal v svojih navadah zvestega služenja in Bog ga je blagoslovil celo v zaporu. "Gospod pa je bil z Jožefom in mu je ukazoval dobroto. Dal mu je naklonjenost v očeh načelnika ječe. [...] Gospod mu je dajal uspeh v vsem, česar koli se je lotil" (vr. 21–23).

Jožefovo ravnanje z glavnim točajem in pekom razkriva njegovo sočutje in spoštovanje sojetnikov. Ellen White je zapisala: "Vloga, ki jo je odigral v ječi – neoporečno vsakdanje življenje in sočutje do teh v težavah in nesreči – mu je odprla pot za prihodnjo blaginjo in čast."³

Njegovo vedenje v obdobju osebne teme je pričalo tistim, ki so ga obkrožali, in je zgled tudi nam. "Vsak žarek svetlobe, ki ga razlijemo na druge, se odbije na nas. Vsaka prijazna in sočutna beseda, ki jo spregovorimo žalujočemu, vsako dejanje, ki osvobodi zatirane, vsak dar potrebnim bo obrodil blagoslove dajalcu, če ga spodbuja pravi motiv."⁴

Minilo je nekaj let, preden so Jožefa izpustili iz ječe. Tudi po tem, ko je postal vladar Egipta, je minilo nekaj časa, preden je bil združen s svojo družino. Ko se je končno razkril svojim bratom, je rekel: "Toda zdaj se nikar ne žalostite in si ne očitajte, da ste me prodali sem! Kajti Bog me je poslal pred vami, da vas ohrani pri življenju" (1 Mz 45,5).

Ko je bil prodan v suženjstvo, ni vedel, da bo postal egiptovski vladar ali da bosta njegovo vodenje in od Boga dana modrost prinesla blaginjo njegovi družini in vsemu Egiptu. Ni mogel razumeti, kako bo Bog uporabil strašne okoliščine, v katerih je bil. Toda Jožef ni čakal, da bo postavljen nad Potifarjevo hišo ali postal vladar Egipta, da bi bil zvest Bogu ali da bi mu izkazal čast za svoje uspehe. Zaradi njegovega pričanja sta Potifar in faraon prepoznala pravi vir njegovega uspeha.

Obupal ni niti takrat, ko so se okoliščine poslabšale. Izkoristil je vsako priložnost, da bi živel po veri svojih očetov in razsvetlil najbolj temne kotičke egiptovske družbe.

Kot suženj se je lahko pogovarjal z običajnimi člani Potifarjeve hiše in morda z ljudmi drugih posesti. V ječi je srečal zapornike z različnim ozadjem. Kot vladar se je imel priložnost družiti z voditelji. Bog je Jožefa uporabil za doseganje vseh družbenih slojev.

Morda se boste znašli na "tleh kopalnice" kakor Jane ali "v jami" kakor Jožef. Morda se sprašujete, kako ste lahko priča, ko doživljate osebno temo ali bolečino. Ko se v svojem boju oklepate Boga, sta vaša vztrajnost in vera lahko navdih drugim. ☺

¹ Michael Foust, "AGT's 'Nightbirde' Dies at 31: Her Legacy Is the Strength She Found in Jesus," *Christian Headlines*, 22. februar 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

² Nightbirde, "God Is on the Bathroom Floor," 9. marec 2021, <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.

³ Ellen G. White, *Očaki in preroki* (Washington, D. C.: Review and Herald Pub. Assn., 1890, 1908), str. 156.

⁴ *Ibid.*

Vprašanja za razmislek

1. Kako lahko pričate tam, kjer se trenutno nahajate?
2. Pomislite na čas, ko vam je neka oseba prinesla blagoslov. Kako jo je Bog uporabil, da vas je blagoslovila?
3. Kaj vam lahko prepreči, da se kljub trenutnim okoliščinam zavezete k oznanjevanju Božje milosti?

Ponedeljek

Poštena in kriva priča

Deklica in Gehazi

Vse odkar je bila najina hči dovolj stara, da je razumela, kako pospraviti igrače, sva jo spodbujala k pospravljanju njene sobe ali igralnega kotička. Seveda sva ji pri tem pomagala in ko je zrasla, se je naučila sama postlati posteljo in pospraviti svoja oblačila.

Občasno sva jo nagradila, ker nama je pomagala pri drugih gospodinjskih opravilih, na primer pri zlaganju perila ali drugih nalogah, ki jih običajno nisva pričakovala od nje. Nekega dne je prišla k nama vesela in navdušena ter naju prosila za nagrado, ker je pospravila nekaj svojih igračk! Pojasnila sva ji, da sva vesela, da je opravila tako dobro delo, a da so igrače vseeno njena odgovornost. Njena nagrada je bilo dobro opravljeno delo.

Ali pričakujete nagrado, ko opravite svoje delo? Verjetno ne, čeprav je lepo slišati besede potrditve. Kaj pa takrat, ko pričate drugim? Ali pričakujete nagrado od Boga? Druga knjiga kraljev pripoveduje zgodbo o dveh vrstah prič: o tistih, ki drugim govorijo o Bogu, ne da bi pričakovali nagrado, in o tistih, ki mislijo, da si za svoje prizadevanje kaj zaslužijo.

OTROKOVO PRIČANJE

Pripoved se začne s pričanjem deklice, ki so jo odpeljali z njenega doma v Izraelu, da bi služila v Naamanovi hiši. Njenega imena ne poznamo, toda s svojimi besedami je sprožila dogodke, ki so privedli do spreobrnitve sirskega poveljnika.

V Svetem pismu piše, da je bil Naaman velik vojskovodja v Siriji. Bog ga je uporabil, da je Sirce pripeljal do zmage. Toda Naaman je bil gobav. Namesto da bi se deklica maščevala poveljniku, ki jo je sam ujel ali nadziral napad, ki je privedel do njenega ujetja, se

Obdani smo z ljudmi, ki so ranjeni v duhu in telesu. Ti ljudje potrebujejo ozdravitev, ki jo lahko da samo Kristus.

ji je bolni mož smilil. "Pa je rekla svoji gospodarici: 'O, ko bi bil moj gospod pri preroku, ki je v Samariji! Tedaj bi ga ozdravil njegove gobavosti'" (2 Kr 5,3).

Izraelskemu in judovskemu narodu je v veliki meri spodletelo pri namenu, ki ga je Bog imel za Abrahamove potomce: "V tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje" (1 Mz 12,3). Namesto da bi bili zgled ljubezni do Boga in bližnjega, so sprejeli poganske običaje okoliških narodov ter zatirali in izkoriščali svoje ljudi. Toda nekateri so se še vedno držali svoje vere. Še naprej so pričali sorojakom, ki so bili odpeljani v izgnanstvo, in prinašali blagoslov v tuje domove in dvore, kjer so služili.

Ellen White je zapisala: "Medtem ko so starši to judovsko sužnjo učili o Bogu, niso vedeli, kaj jo bo doletelo. Vendar so zvesto opravljali svojo nalogo, zato je v domu poveljnika sirske vojske njihova hči pričala o Bogu, ki se ga je naučila spoštovati."¹

KRIVA PRIČA

Namaan je dekličine besede vzel resno in odpotoval v Samarijo, kjer je iskal ozdravljenje. Prišel

je v Elizejevo hišo in pričakoval čudežni prikaz moči, toda namesto tega mu je prerok naročil, naj se okopa v reki Jordan. Čeprav ga je Elizejev ukaz sprva razjezil, ga je ubogal in ozdravel. Zdrav se je vrnil v prerokovo hišo in mu v zahvalo ponudil darove. Prerok jih ni hotel vzeti in je Naamana poslal domov.

Gehazi, Elizejev služabnik, je bil ogorčen, ker prerok ni sprejel darov sirskega poveljnika: "Poglej, moj gospodar je prizanesel temu Arámcu Naamánu, da ni vzel iz njegove roke, kar je prinesel. Kakor živi Gospod, stekel bom za njim in bom kaj vzel od njega" (2 Kr 5,20). Gehazi je zaradi pohlepa mislil, da lahko vsaj on vzame nagrado, če že Elizej ni sprejel tega, kar mu pripada.

Naaman je do takrat doživel samo pričanje izraelske deklice. Njeno pričanje je bilo pošteno in je temeljilo na veri v Boga in sočutju do bolnega človeka. V tistem trenutku je prejel še eno pričanje – lažno Gehazijevo pričanje; ta mož je lagal, da bi zase pridobil bogastvo. Gehazi je rekel, da ga je po darove – talent srebra in dve obleki – poslal Elizej za dva preroška sinova, ki sta ga obiskala. Naaman je bil zelo hvaležen in je Gehazija pozval, naj vzame dvakratno količino srebra.

Ko se je Gehazi vrnil, ga je Elizej povprašal o tem dogodku in Gehazi je znova lagal. Toda Elizej je vedel, kaj se je zgodilo: "Mar nisem bil v duhu poleg, ko je nekdo stopil s svojega voza in ti šel naproti? Je mar čas, da jemlješ denar, da jemlješ obleke pa oljčne nasade in vinograde, ovce in vole, hlapce in dekle?" (vr. 26). Čudež, ki ga je naredil Bog, ni bil priložnost za sprejemanje daril. Za čudež ni bil odgovoren Elizej, temveč Bog! Vzeti dar bi pomenilo posredovati napačno sporočilo o Bogu, ki je iz usmiljenja ozdravil Naamana.

Zaradi tega greha je Gehazi postal gobav.

Ne vemo, kaj se je zgodilo z izraelsko deklico, toda njene besede sočutja in resnice so prinesle ozdravljenje in vero Naamanovi družini. Nasprotno pa je Gehazi želel pridobiti materialno korist, kot da bi bil nekako odgovoren za čudež, ki ga je naredil Bog. Njegovo lažno pričanje je nadenj prineslo bolezen, od katere je bil ozdravljen Naaman.

Upravičeno in nujno je, da pridigarji in vsi, ki so zaposleni v cerkvi, za svoje delo prejmejo plačilo. Toda za pričanje o Njem, ki je plačal končno ceno, nihče od nas ne bi smel pričakovati materialnih koristi. Obdani smo z ljudmi, ki so ranjeni v duhu in telesu. Ti ljudje potrebujejo ozdravitev, ki jo lahko da samo Kristus. Naše pričanje lahko vpliva na to, da se bo nekdo odločil slediti Kristusu. Morda so naše molitve kdaj uslišane na čudežen način, toda vedno se moramo zavedati, da je naše plačilo za pričanje o Božjem usmiljenju in ljubezni shranjeno v nebesih. Slava in čast sta samo njegovi. ©

¹ Ellen G. White, *Preroki in kralji* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1917), str. 153.

Vprašanja za razmislek

1. Kaj pomeni biti poštena priča?
2. Komu smo poklicani pričati?
3. Kaj je naša nagrada za oznanjevanje Božje ljubezni?

A close-up photograph of a lion's face, showing its golden eyes and thick brown mane. The lion is looking slightly to the left. The image is used as a background for the left side of the page.

Torek

Pričanje na kraljevem dvoru

Daniel kot priča

Vvsej zgodovini so bili zvesti verniki postavljeni v središče političnega vpliva. O Jožefu smo že brali, nekateri drugi pa so še Daniel, Estera in Nehemija. Vsi ti so kot ujetniki ali izgnanci živeli na dvoru in imeli različne vloge.

V knjigi preroka Daniela je v prvem poglavju opisano zavzetje Jeruzalema in prisilna preselitev mladih mož iz kraljevih in plemiških družin, ki so pokazali modrost, znanje in razumevanje. "Bili pa so med njimi izmed Judovih sinov: Daniel, Hananjá, Mišaél in Azarjá" (vr. 6).

Ti mladeniči so še bolj izstopali, ker se niso želeli omadeževati s kraljevo hrano in vinom. Bog jih je blagoslovil s tem, da jim je dal "znanje in razumnost v vsem pismenstvu in modrosti. Daniel je bil povrh še izveden v videnjih in sanjah" (vr. 17).

DANIELOVO JAVNO PRIČANJE

Hitro je postalo jasno, da bo Daniel imel pomembno vlogo pri babilonski oblasti. Zaradi svoje edinstvene poklicanosti za preroka je bil v ugodnem in nevarnem položaju.

Prve Nebukadnezarjeve sanje, zapisane v Danielu 2, so laskale kralju, ki ga je predstavljala zlata glava. Toda njegove druge sanje so bile neposredna obsodba njegovega ponosa in potrditev, da je resnični vladar sveta Bog.

Ko ga je kralj poklical k sebi, da mu razloži sanje, je bil Daniel vidno razburjen. Predstavljajte si, da bi kralju največjega kraljestva na svetu povedali, da ga bo Bog spremenil v zver, če se ne bo vzel v roke!

Daniel je prepoznal, da je Bog Nebukadnezarju poslal opozorilo. Njegova dolžnost je bila, da mu to pojasni.

Po razlagi sanj je Daniel svetoval: "S pravičnostjo odpravi svoje grehe in z usmiljenjem do revnih svoje krivice! Tako bo tvoja blaginja trajna" (Dan 4,24). Ta nasvet ni izhajal iz njegovega dolgoletnega proučevanja kaldejskega jezika, modrosti in literature, temveč iz njegovega znanja o Bogu veselja. Na žalost se Nebukadnezar ni ponižal in prerokba se je izpolnila. Njegova norost se je končala, ko je končno priznal, da ima Bog vrhovno oblast.

Danielov moder nasvet pri Nebukadnezarjevem nasledniku ni želel uspeha. Ko je Belšacár poklical Daniela, da mu razloži napis na steni, je bilo babilonsko kraljestvo na robu propada (Dan 5). Daniel je Nebukadnezarju izkazoval spoštovanje in celo sočutje, toda Belšacár se je odkrito uprl Bogu in preziral opozorila, ki jih je prejel Nebukadnezar.

Besede, ki mu jih je namenil Daniel, so bile ostre: "Tudi ti, njegov sin Belšacár, nisi ohranil v ponižnosti svojega srca, čeprav si vse to vedel, ampak si se vzdignil proti Gospodu nebes" (vr. 22, 23). Tisto noč je mesto Babilon padlo skupaj z Belšacárjem. Kakor je bilo napovedano v Nebukadnezarjevih sanjah o mogočnem kipu, je tam zrastle drugo kraljestvo: Medo-Perzija.

DANIELOVO ZASEBNO PRIČANJE

Daniel je kot eden od treh uradnikov nad mnogimi satrapi kraljestva še naprej opravljal službo na kraljevem dvoru Medijca Darija. Daniel je opisan kot tisti, ki je "zaradi svojega odličnega duha močno prekašal uradnike in satrape" (Dan 6,4). Ko so si njegovi sodelavci prizadevali v

Daniel je bil zvest Kralju kraljev in zakon, ki ga je spoštoval, je bil bolj zavezujoč od vseh, ki si jih je izmislil človek.

njegovem vedenju ali služenju najti kaj, nad čemer bi se lahko pritožili, niso mogli najti ničesar, ker je bil "zanesljiv in nikakršne malomarnosti ali slabega dejanja niso mogli zaslediti pri njem" (vr. 5). Edini način, na katerega so ga lahko obtožili neprimernega vedenja, je bil ta, da so si izmislili zakon, za katerega so vedeli, da ga Daniel ne bo mogel spoštovati: "Vsakogar, kdor bo v tridesetih dneh kogar koli kaj prosil, boga ali človeka, razen tebe, o kralj, bodo vrgli v levjo jamo" (vr. 8).

Ko je Daniel slišal, da je kralj podpisal odlok, se je vrnil v svojo hišo. Takrat ni bil več mlad mož. Videl je pokvarjene vladarje in uradnike. Poznal je surovost kraljestva in usodo tistih, ki so bili neposlušni kralju. Lahko bi rekel: "Prestar sem za to," in med molitvijo preprosto zaprl okna. Navsezadnje je bila to njegova zasebna stvar. Toda bil je zvest Kralju kraljev in zakon, ki ga je spoštoval, je bil bolj zavezujoč od vseh, ki si jih je izmislil človek. Z odprtimi okni proti Jeruzalemu je

trikrat na dan pokleknil in molil. Morda je videl, kako ga zarotniki opazujejo in se veselijo, ker bodo premagali političnega tekmeca. Kljub kraljevim prizadevanjem, da ga reši kazni, ki je bila določena z odlokom, je bil vržen v levjo jamo.

Danielova zvestoba Bogu je bila že sama po sebi močna priča na kraljevem dvoru. Toda rešitev iz levje jame je celo njegovim sovražnikom pokazala, da je Bog, kateremu je služil, najvišji Bog, ter da sta njegov uspeh in preživetje sad Božjega blagoslova in posredovanja.

Daniel je dobro služil kralju, toda Bogu je služil bolje. Podobno kot Nebukadnezar, ki je bil navdušen in ponižen zaradi Božjega razodetja po Danielu, je tudi Darij po Danielovi rešitvi zapisal odlok, da se morajo vsi ljudje bati Boga, "kajti on je živi Bog, ki ostane na veke. Njegovo kraljestvo ne bo uničeno, njegovo gospostvo je do konca" (vr. 27).

Carlos Elías Mora je zapisal, da je "Bog uporabil ujetništvo kot sredstvo, s katerim je na mogočen način pričal središču babilonskega in medo-perzijskega naroda. Neuspeh Božjega ljudstva, zaradi katerega so Daniel in njegovi prijatelji postali izgnanci, Gospodu ni predstavljal ovire pri izpolnitvi njegovega namena in razodetju njegovega značaja narodom."¹

V svojem javnem in zasebnem življenju je Daniel pričal tistim na najvišjih položajih kraljevega dvora. Pohlep ali želja po moči ga nista pokvarila. Njegov politični uspeh je izviral iz delovanja Svetega Duha v njegovem življenju in iz zvestega služenja, ki je naravno sledilo temu. Bil je prerok nevernim; Božjo besedo je prinesel v kraljestvo, ki je zavzelo in uničilo njegovo deželo, mesto in tempelj.

Daniel ni zamolčal ostre resnice, ki jo je Bog razodel

Nebukadnezarju in Belšacárju, ali poskušal pobegniti pred kaznijo, ki jo je dobil zaradi zakona, ki se ga ni mogel držati. Zvesto je pričal ljudem višjega sloja in človeške vladarje opominjal, da v nebesih vlada Kralj nad vsemi kralji, čigar zakon je poln pravičnosti, usmiljenja in ljubezni.

Morda ne služimo kraljem in ne vladamo deželam, toda zvesto lahko služimo povsod, kjer smo. Govorimo lahko o Božji preobrazajoči moči in razodetju, ki je dano v njegovi besedi. Včasih smo poklicani, da o vzvišenem Božjem zakonu pričamo ljudem na oblasti, najverjetneje pa bo naše pričanje v obliki običajnih, vsakdanjih dejanj in stališč. Bodimo zvesti ne glede na to, ali pričamo javno ali zasebno. ©

¹ Carlos Elías Mora, "Daniel and Friends: A Model for Witnessing," *Journal of Adventist Mission Studies* 5, št. 1 (2009): 97.

Vprašanja za razmislek

1. Kako ste lahko pričali na svojem delovnem mestu?
2. Kako bi se kristjan moral odzvati na zakon, ki nasprotuje Božji besedi?
3. Ali verjamete, da zvesto služite svoji družini in Bogu ter da ste zvesti tudi pri svojem delu? Ali obstajajo področja, na katerih se lahko izboljšate? Molite glede teh področij in prosite Boga, da vam pomaga biti priča na vseh življenjskih področjih.

Sreda

Neverjetno pričanje

Samarijanka

Jezus in njegovi spremljevalci so že dlje časa pešachi. Sonce je bilo visoko in bližal se je čas kosila. Prah je prekril Jezusove utrujene noge in vroč veter je izčrpal njegovo telo. Bil je žejen. Sedel je ob vodnjaku sredi polja – ob Jakobovem studencu – in čakal. Njegovi prijatelji so šli po hrano v samarijsko mesto Sihár, on pa je imel pomemben sestanek.

K vodnjaku je prišla ženska, da bi zajela vodo. Prišla je sama sredi najbolj vročega dela dneva – verjetno zato, ker njeno tedanje življenje ni bilo v skladu z merili skupnosti.¹ Ker so bili vodnjaki javna mesta, ni bilo nenavadno, da je tam sedel moški. Ženska se je pripravila, da bo zajela, nato pa je moški spregovoril: "Daj mi piti!"

PREKINITEV ZGODBE

Zgodba iz Evangelija po Janezu 4 presega mnoga družbena in literarna pričakovanja. Prvič, Jezus, ki je bil Jud in za katerega so verjeli, da je Mesija, je odpotoval v Samarijo. Lokacija je ključnega pomena, zato je beseda "Samarija" oziroma "Samarijanka" v samo šestih vrsticah omenjena šestkrat (vr. 4–9).

Po izraelskem izgnanstvu so se tisti, ki so ostali v samarijski deželi, pomešali z Neizraelci, ki so bili pregnani na to območje. Med seboj so se poročali in njihova vera se je pomešala z drugimi religijami. Zavrnilo so vse preroške in modrostne spise, razen petih Mojzesovih knjig. Bogoslužje so imeli v templju, ki so ga zgradili na gori Gerizim.²

Razdor med Judi in Samarijani se je povečal, ko judovski izgnanci ob vrnitvi Samarijanom niso dovolili, da bi sodelovali pri obnovi templja (Ezr 4,1–3). Stoletja kasneje so se Samarijani in Judje še vedno močno sovražili. Judje so skozi Samarijo potovali le, če je bilo res nujno, vendar so strogi Judje izbrali daljšo pot, da bi se temu območju v celoti izognili.³

Druga kršitev družbenih norm je bil Jezusov pogovor s Samarijanko – in ne le s katero koli Samarijanko: šlo je za žensko, ki je bila večkrat poročena in je trenutno imela ljubimca.

Tretjič, Jezusov pogovor jasno kaže, da to srečanje ni bilo naključno – žensko je pričakoval, celo iskal. Od vseh ljudi je prav njej razkril, da je Mesija!

Pogovor se je začel s preprosto prošnjo: "Daj mi piti!" (Jn 4,7). Zanj je bilo dovolj šokantno že to, da jo je ogovoril Jud, toda ta moški je od nje tudi nekaj zahteval. Odzvala se je z odkritim začudenjem: "Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?" (vr. 9). Jezus je zanemaril njeno omembo etnične delitve in ji odvrnil, da bi morala ona njega prositi za pijačo. V dar ji je ponudil vodo, ki daje življenje. Večkrat je njeno pozornost s starih ran in vprašanj o narodnosti preusmeril k sedanjí skrbi za njeno duševno žejo in njegovi sposobnosti, da jo zadovolji. Ko je dojela iskrenost njegove skrivnostne ponudbe in ga prosila za vodo, ji je nenadoma rekel, naj pokliče svojega moža. Njen odgovor je bil preprost: "Nimam moža." To je bila iskrena izjava – živela je z moškim, ki ni bil njen mož. Jezus ji je pokazal, da ve za to in pozna njeno zakonsko zgodovino.

Osupla nad njegovim poznavanjem njenega zasebnega življenja je ženska priznala, da mora biti Jezus prerok, vendar je pogovor preusmerila s sebe in se spet vrnila k temi, 'Samarijani proti Judom'. Jezus je izkoristil priložnost in ji pojasnil, da je prišlo novo obdobje: zdaj bodo vsi častilci, ne glede na to, ali so Judje ali Samarijani, "častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče" (vr. 23).

Od samega začetka pogovora je Jezus spreminjal njen pogled na svet, ki je bil osredotočen na etnični in verski spor med Judi in Samarijani. Samarijanka se je opredelila kot nekdo, ki je proti Judom in s tem tudi proti moškemu ob vodnjaku. Jezus pa je prekinil to zgodbo tako, da se je pogovarjal z njo in bil spoštljiv. Ženska je imela Jakoba in svoje prednike za temelj svojega načina življenja, verskih prepričanj in kraja čaščenja. Zdaj je Jezus to na novo opredelil in preoblikoval.

Končno je ženska pogovor preusmerila na temo, glede katere so si bili Judje in Samarijani enotni: "Vem, da pride Mesija (kar pomeni Maziljenec). Ko pride, nam bo vse oznanil" (vr. 25). Njegov odziv na njeno izjavo vere in upanja je bil preprost in osupljiv: "Jaz sem, ki govorim s teboj" (vr. 26).

SETEV IN ŽETEV

Učenci so se vrnili v trenutku osupljive tišine, ki je, kot si predstavljam, sledila temu razodetju. Samarijanke ni več skrbelo za vodo, za katero je vedela, da bo le začasno pogasila njeno žejo. Odhitela je v mesto in pripovedovala o svojem srečanju z Judom, ki je trdil, da je Mesija. Njene besede so bile polne upanja: "Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Mesija?" (vr. 29).

Jezus se je nato odzval na zaskrbljenost učencev. Bili so začudeni nad tem, da je govoril z žensko, vendar niso rekli ničesar. Zdaj so ga silili, naj jé, a je hrano zavrnil, češ da ima hrano, ki je ne poznajo. Ko je opazil njihovo zmedenost glede ženske in hrane, je spregovoril o svojem poslanstvu: "Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo" (vr. 34).

Nato jim je povedal za njihovo poslanstvo: "Glejte, jaz pa vam pravim: Povzdignite oči in pogledjte polja, da so bela za žetev. Žanjec prejema plačilo in spravljala pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec. V tem je namreč resničen izrek, da 'eden seje, drugi žanje'. Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa ste vstopili v njihov trud" (vr. 35–38).

Ko je Jezus govoril, so ljudje iz mesta, vznemirjeni zaradi Samarijankinih besed, prišli k vodnjaku. Ta ženska ni imela teološke izobrazbe in njeno razumevanje je do nedavnega usmerjala tradicija njenega ljudstva. Toda zaradi srečanja z Jezusom je njeno pričanje postalo dovolj učinkovito, da je pritegnilo zanimanje celotnega mesta. Jezusova ponazoritev o sejalcu in žanjcu se je uresničila pred očmi začudenih učencev.

Učenci niso pričakovali, da bo mesto Sihár vredno njihovega časa, razen za nakup hrane. Prav tako niso pričakovali, da bo osamljena ženska tako uspešna misijonarka. Ellen White je zapisala: "Brž ko je Samarijanka našla Zveličarja, je k njemu pripeljala druge. Pokazala je, da je bolj prežeta z misijonskim duhom kakor učenci. Ti v Samariji niso videli ničesar, kar bi kazalo, da gre za obetavno polje. Njihove oči so bile usmerjene na veliko delo, ki se mora opraviti v prihodnosti. Niso opazili, da je prav okrog njih pridelek, ki ga je treba požeti. Žena, ki so jo zaničevali, pa je pripeljala vse sokrajane, da so poslušali Zveličarja. Luč je takoj odnesla rojakom."⁴

Evangelij je lahko oznanjen kjer koli, kadar koli in komur koli, ki je pripravljen prisluhniti.

Samarijanka je Jezusa povabila v svoje mesto, kjer je z učenci ostal dva dni. Evangelij po Janezu 4,39 pravi, da so mnogi prebivalci mesta verovali v Jezusa na podlagi ženinih besed, po njegovem obisku pa jih je verovalo še več. "Ženi pa so govorili: „Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta“" (vr. 42). Jezus med Judi ni mogel javno naznaniti, da je Mesija, toda Samarijani so bili pripravljeni priznati njegovo božanskost.

VODA ŽEJNIM

Zgodba o Jezusu in Samarijanki ima več pomembnih nauk.

Prvič, evangelij je lahko oznanjen kjer koli, kadar koli in komur koli, ki je pripravljen prisluhniti. Jezus ni čakal, da bi se dobro organiziranega srečanja udeležilo veliko ljudi. Začel je pogovor z neko grešno žensko, ki je bila zaposlena z vsakdanjim opravkom – z zajemanjem vode. Ko je Samarijanka pripovedovala someščanom o svojem srečanju z Jezusom, ni čakala na "popoln trenutek", temveč je govorila vsakomur, ki je prisluhnil. Sporočilo, ki ga je prejela, je bilo preveč pomembno, da bi čakala.

Drugi nauk je, da nikoli ne bi smeli misliti, da vemo, kdo je ali ni pripravljen sprejeti evangelija. Niti ne moremo trditi, da nekdo evangelija ni vreden prejeti. Kot je Jezus pojasnil v številnih prilikah o setvi in žetvi, je seme evangelija posejano v dobro in slabo zemljo. Poleg pšenice lahko zraste plevel, toda Bog bo ločil pravične od krivičnih. Naša naloga je sejati in žeti. Za vse drugo bo poskrbel Bog.

Na začetku pogovora s Samarijanko je Jezus ponujeno vodo opisal kot "izvir vode, ki teče v večno življenje" (vr. 14). Ko ga je Samarijanka sprejela za Mesija, je

sama postala izvir, poln oživljajoče vode. "Kdor pije živo vodo, tudi sam postane vir življenja. Prejemnik postane dajalec. Kristusova milost v srcu je kakor studenec v puščavi, ki privre na površje ter osveži vse in v teh, ki se bližajo smrti, zbudi žejo po vodi življenja."⁵

Sprejmimo dar žive vode, ki nam jo ponuja Jezus! Delimo jo z vsemi, ki jih srečamo. Vsak pogovor je priložnost, da delimo to vodo. Tega darila ne moremo odreči tistim, ki tako hrepenijo po pravi vodi. ©

¹ Victor H. Matthews, "Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman," *Svetopisemsko teološko glasilo* 40, št. 4 (2010): 219, 220.

² Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), str. 140, 141.

³ Andreas J. Köstenberger, *John*, in *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), l. 2, str. 42.

⁴ Ellen G. White, *Jezusovo življenje* (Ljubljana: Logos, 2020), str. 158.

⁵ *Ibid*

Vprašanja za razmislek

1. Katere vaše zamisli bi Bog morda poskušal ustaviti ali spremeniti?
2. Ali politične in etnične razlike vplivajo na to, s kom se pogovarjate?
3. Ali ste danes že pili Živo vodo?

ŠOLA BOLJŠEGA ŽIVLJENJA

V Šoli boljšega življenja smo za vas pripravili brezplačne spletne tečaje o telesnem zdravju in duhovnosti. Poiščite jih na spletni strani www.sbz.si.

ZAČNIMO je dopisni tečaj o Svetem pismu, namenjen mladim in radovednim raziskovalcem, kot si ti. Vsebino Svetega pisma boš spoznaval postopoma in zlahka. Vsaka lekcija ima na koncu vprašalnik z vprašanji, s katerimi boš utrdil svoja spoznanja. Na koncu tečaja boš dobil priznanje. Ne odlašaj, začni!

Si najstnik in otroštvo je za teboj. Zdaj gledaš na svet z drugačnimi očmi in si zastavljaš vprašanja o stvareh, ki si jih prej imel za samoumevne. V rokah držiš volan svojega življenja. To je vznemirljivo in napeto, ampak tudi odgovorno. Več o tem lahko izveš v tečaju **ŽIVLJENJSKA POT**.

V desetih lekcijah brezplačnega dopisnega zdravstvenega tečaja **ČILI&ZDRAVI** boste odkrivali naravne dejavnike zdravja in spoznali preprosta, smiselna in preverjena načela zdravega življenjskega sloga. Spoznali boste, da zdravje ni naključje, da je lahko tudi zdrava hrana užitek, se naučili soočiti s stresom in še mnogo več.

Z Jezusom se življenje spremeni na bolje. Obupani in prestrašeni se čudijo, ko upanje, pogum in veselje razsvetlijo njihovo življenje. Napetost se umakne miru. Bog lahko premaga tudi občutke osamljenosti. V vsebinah tečaja **IZBERI ŽIVLJENJE** boste spoznali sporočilo Svetega pisma, ki govori neposredno vam.

Svetopisemski tečaj **ODKRIJMO** odgovarja na življenjsko pomembna vprašanja: Ali lahko verujemo v Boga? Ali lahko zaupamo Svetemu pismu? Je Bogu mar za nas? Ima načrt za naše življenje? Raziskovanje vas bo navdušilo, odgovori, ki jih boste odkrili v Svetem pismu, pa vas bodo obogatili, navdihnili in vam pomagali soočiti se z življenjskimi izzivi.

Kdo je apostol Pavel, zakaj je pomemben in česa se lahko naučimo iz njegovega življenja? Tečaj **PAVLOVA ZGODBA** podrobno opisuje njegovo življenjsko pot, vključno z dramatično spremembo razmišljanja in delovanja po soočenju z vstelim Jezusom. Govori o Pavlovi popolni predanosti Bogu in želji, da pomaga ljudem prepoznati Božjo ljubezen ter najti duševni mir.

Četrtek

Smrt – priložnost za pričanje

Vpliv Tabitine smrti

Naša družina se je pred kratkim poslovila od ljubljenega dedka, očeta in moža. Sedeli smo ob njegovi postelji, jokali, molili in peli pesmi upanja. Opazovali smo, kako se mu dviguje in spušča prsni koš, ter šteli njegove vdihe. Jokali in smejali smo se ob vseh spominih na njegovo prijaznost, potrpežljivost in velikodušnost. Vse življenje je služil Bogu. Vemo, da bo vstal v nesmrtnem telesu, toda bolečina ob slovesu je bila še vedno neznosna. Ko se je naše bdenje iz ur podaljšalo v dneve, smo spoznali, da nismo bili ustvarjeni, da bi se poslovili ali gledali, kako se izteka življenje ljubljenemu človeku. Ustvarjeni smo bili za večno življenje.

Poleg družine se je zbrala tudi skupnost. Številna hrana in sporočila upanja in tolažbe z vsega sveta so pričali o poslanstvu mojih starih staršev, ki so služili, delali in ljubili toliko ljudi. V Apostolskih delih 9 beremo zgodbo o učenki, ki je bila podobno ljubljena – o Tabiti.

ŽENSKA DOBRIH DEL

O Tabiti ne vemo veliko. Ne vemo, koliko je bila stara, ali je bila poročena ali ne in ali je imela otroke. Toda vemo, da je bila učenka, "polna dobrih del in rada je delila miloščino" (Apd 9,36). Med njena dobra dela je spadalo tudi šivanje oblek za vdove (vr. 37, 39). S tem je zadovoljila nujno potrebo žensk v Jopi. Kaže, da je bila Tabita bogata ženska, morda celo lastnica šiviljskega podjetja.¹ Zagotovo je imela sposobnosti in sredstva za izdelovanje različnih vrst oblačil. Omemba tega, da je bila učenka, nakazuje, da je bila vodja v skupnosti vernih.

Njena bolezen in smrt sta bili strašen udarec za Kristusove sledilce v Jopi. Moj dedek je umrl

Smrt Kristusove priče morda pomeni konec življenja, vendar to ni konec njenega pričanja.

ob koncu dolgega in izpolnjenega življenja, toda Tabita je umrla prezgodaj. Njeno telo so umili in položili v zgornjo sobo, kjer so se okoli nje zbrale vdove in jokale. Njihova oblačila so pričala o njeni ljubezni in skrbi zanje ter za skupnost.

V bližnjem mestu Lida je Peter ozdravil hromelega moža in novica se je razširila po celotnem območju. Učenci v Jopi so k Petru poslali glasnike in ga v pričakovanju čudeža prosili, naj nujno pride v Jopo. Peter je prispel in vernike našel v stanju globoke žalosti. Vdove, ki so se zbrale, da bi žalovale, so mu pokazale oblačila, ki jih je naredila zanje. Nedvomno je bil Peter ganjen, ko je slišal njihova pričevanja o Tabitinem življenju služenja. Vse je poslal iz sobe in nato molil za njeno vstajenje. V veri se je obrnil k umrli ženski in rekel: "Tabita, vstani!"

Bog je v njeno telo znova vdihnil življenje, prišla je Petra za roko in vstala. Predstavljajte si veselje in navdušenje, ko jo je živo pripeljal vernikom! Zaradi njenega vstajenja so mnogi v Jopi začeli verovati v Gospoda. Tabitina smrt, ki je bila

strašna in žalostna stvar, se je z njenim vstajenjem spremenila v zmago. Kako neverjetno je bilo oznanjati, da je umrla, a je nato spet oživela!

SMRT IN ZAMUDA

Kaj pa tisti, ki umrejo in ostanejo mrtvi? Mar ni bilo nešteto moških, žensk in otrok, ki so zvesto služili Bogu, a so vseeno umrli v cvetu mladosti? Vojna med Bogom in Satanom je terjala veliko žrtev, ne glede na to, ali je smrt nastopila zgodaj ali po mnogih letih življenja. Takšna je narava vojne. Smrt in vstajenje Jezusa Kristusa nam dajeta upanje na življenje po smrti, ko bodo tisti, ki so umrli v Kristusu, vstali, da bodo živeli z njim (Rim 6,8). Toda za zdaj nas še vedno lahko doletita bolezen in smrt, saj je naše telo še vedno umrljivo.

Kako se spopadamo z neprestano resničnostjo smrti in umiranja? Mene tolaži spoznanje, da je smrt zvestega vernika neke vrste pričanje. Po koncu življenja moj dedek ni mogel več pregledati bolnika, voditi svetopisemskih proučevanj, pridigati, niti glasno moliti. Pričanje ni bilo v tem, kaj bi lahko naredil ali česa ne bi zmogel, temveč v tem, kdo je bil: bil je Božji prijatelj.

Na smrtni postelji je bil obkrožen s tistimi, ki so cenili spomine na njegovo prijaznost in zvestobo, podobno kot vdove, ki so se zbrale ob Tabitini postelji. Ob njegovi smrti smo prejeli nešteto sporočil, v katerih so posamezniki slavili Boga za ljubezen, ki jo je izkazal tolikim. Zdravstveno osebje je bilo ganjeno nad predanostjo družine in prijateljev, ki so se zbrali ob njegovi postelji, skrbeli zanj ali pa sede peli ali brali svetopisemske odlomke. Dedek nam je pokazal, kako ljubiti in tolažiti; v njegovih zadnjih dneh smo skrbeli zanj, kakor je on skrbel za mnoge.

Smrt Kristusove priče morda pomeni konec življenja, vendar to ni konec njenega pričanja. Ne glede na to, ali se vstajenje zgodi kmalu po smrti, kot je bilo v primeru Tabite, ali je odloženo do Jezusovega drugega prihoda, lahko tisti, ki ostanejo, nadaljujejo delo oznanjevanja Božjega sporočila resnice, upanja in ljubezni. Nadaljujmo zapuščino tistih, ki so svoje talente in sredstva uporabili za blagoslavljanje svoje skupnosti! Naj vedno slavimo njega, ki nas podpira in je z nami v naši žalosti ter bo nekega dne obrisal vse naše solze. ©

¹ Teresa J. Calpino, *Women, Work and Leadership in Acts* (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), str. 141.

Vprašanja za razmislek

1. Kako lahko svoje talente in sredstva uporabite v dobro skupnosti?
2. Če bi umrli danes, kakšna bi bila vaša zapuščina?
3. Kako lahko vernikova smrt priča drugim?
4. Na kakšno upanje se lahko sklicujemo po smrti ljubljene osebe?

Petek

Pričanje dveh

Akvila in Priskila:
pričanje sodelavcem

Vsako gibanje potrebuje voditelje in nekateri najbolj učinkoviti voditelji so pari. James in Ellen White sta se poročila 30. avgusta 1846 in postala dva izmed najvplivnejših voditeljev gibanja, iz katerega je nastala Krščanska adventistična cerkev. Pridigala, poučevala, svarila in svetovala sta po vsej Severni Ameriki. Založniško delo, ki ga je začel James, je bilo gonilna sila globalnega širjenja adventističnega sporočila, spisi Ellen White pa so prinesli vizijo in preroško usmeritev vernikom in cerkvam po vsem svetu.

Lahko bi ju imenovali tudi "vpliven adventistični par" – to zakonsko zvezo sta namreč tvorila dva zelo vplivna posameznika, ki sta dopolnjevala in krepila drug drugega. Tudi zgodnjekrščanska cerkev je imela vpliven par – Akvila in Priskila, ki sta, podobno kot James in Ellen, krepila cerkev, kamor koli sta prišla.

VPLIVEN KRŠČANSKI PAR

Akvila in Priskila prvič srečamo v Apostolskih delih 18 po Pavlovem potovanju iz Aten v Korint. Korint je bil pomembno kulturno, politično in gospodarsko središče. Zaradi dveh pristanišč, kamor so pluli potniki, je bil to odličen kraj za oznanjevanje evangelija.

Akvila in Priskila sta se pred kratkim preselila v Korint. Skupaj z drugimi Judi sta bila po Klavdijevem ukazu prisiljena zapustiti Rim, verjetno zaradi spora glede oznanjevanja Jezusa Kristusa.¹ Zdi se, da sta bila zakonca kristjana že pred Pavlovim prihodom; apostola sta sprejela v svoj dom in posel.

Akvila in Priskila sta bila izdelovalca šotorov. Trojica je tesno sodelovala pri tej obrti, verjetno v delavnici, ki je bila v pritličju njenega stanovanja.² Verjetno sta se v tem prostoru pogovarjala s strankami o evangeliju in morda so se tam srečevale majhne skupine vernikov.

Sila in Timotej sta se v Korintu pridružila Pavlu in po sporu z Judi se je misijonsko delo razširilo med pogane. Akvila in Priskila sta verjetno prav tako opravljala to službo. Pavel je kasneje odpotoval z njima v Efez in ju pustil tam, da oznanjata in oblikujeta skupino vernikov (Apd 18,18.19). Na ta način sta delovala podobno kot Barnaba, Sila in Timotej, saj sta bila Pavlova "misijonska sodelavca".³

V Efezu sta zakonca delala z verniki in sčasoma ustanovila cerkev na svojem domu (1 Kor 16,19). Obiskala sta sinagogo in slišala Apola, Juda iz Aleksandrije, govoriti o Jezusu (Apd 18,24–26). Njuno razumevanje evangelija je bilo jasnejše in temeljitejše od Apolovega, verjetno zato, ker sta bila kristjana dlje časa ali ker sta svoje znanje širila in krepila takrat, ko sta bila s Pavlom. Prepoznala sta talente, s katerimi je Bog blagoslovil Apola. Namesto da bi ga javno posvarila, sta ga povabila k sebi in "mu še podrobneje razložila Božjo pot" (vr. 26). Apolo je dobro sprejel njuno gostoljubje, tankočutnost in teološko poučevanje. Odpotoval je v Ahajo, na območje, ki sta ga Akvila in Priskila zapustila, ter nadaljeval svoje delo.

Na neki točki sta se zakonca preselila nazaj v Rim in Pavel jima je poslal pozdrave v Pismu Rimljanom 16,3.4, v katerem ju je pohvalil z besedami: "[...] moja sodelavca v Kristusu Jezusu, ki sta tvegala glavo, da bi mi rešila življenje. Hvaležen sem jima ne samo jaz, ampak tudi vse Cerkve med pogani." Pozdrav je poslal tudi cerkvi na njenem domu, kar kaže na to, da sta nadaljevala navado vodenja hišne cerkve, kjer koli sta bila (vr. 5).

Ta kratek, a mogočen pozdrav nakazuje, da se judovski par ni osredotočil le na služenje Judom,

Moč Akvilovega in Priskilinega pričanja ni bila v njunem teološkem znanju ali ravnovesju med poslom in oznanjevanjem, temveč v odnosih, ki sta jih oblikovala s Pavlom, Apolom in drugimi verniki.

temveč je pomagal tudi Pavlu pri oznanjevanju poganom, tako da so se zanj zahvalile "vse Cerkve med pogani".

Zadnjo omembo Akvila in Priskile najdemo v Drugem pismu Timoteju 4,19, kjer Pavel prosi Timoteja, naj paru prenese pozdrave. Preselila sta se nazaj v Efez, kjer sta verjetno sodelovala s Timotejem ter krepila in širila cerkev.⁴ Ta priseljski par, opremljen z orodjem svoje obrti in ljubeznijo do evangelija, je Pavlu in drugim vernikom odprl svoj dom v treh različnih mestih ter širil evangelij, kamor koli je šel. Nista bila plačana pridigarja. Preživljala sta se z delom v svoji trgovini ter svoja sredstva, čas in znanje namenila poučevanju in oznanjanju ljudem v svoji skupnosti.

DOM KOT PRIČA

Živimo v dobi globalizacije. Danes je potovati neizmerno lažje kakor takrat, ko so potovali Pavel, Priskila in Akvila. Hitro se lahko sporazumevamo z besedilnimi sporočili, elektronsko pošto ali telefonskimi klici. A kljub temu mnogi izmed nas hrepenijo po povezanosti, ki je bila značilna za zgodnjo krščansko cerkev. Moč Akvilovega in Priskilinega pričanja ni bila v njunem teološkem znanju ali ravnovesju med poslom in oznanjevanjem, temveč v odnosih, ki sta jih oblikovala s Pavlom, Apolom in drugimi verniki. Njun dom je Pavlu nudil nastanitev in sredstva za preživljanje, medtem ko je nadaljeval delo oznanjevanja. Apolu je zagotavljal prostor za nadaljnje teološko izobraževanje. Kjer koli sta živela, je njun dom postal hišna cerkev, kraj čaščenja in zavetišče za vernike.

Mož in žena, ki skupaj oznanjujeta evangelij in svoj dom odpirata tistim, ki so žejni pristnih odnosov in povezanosti, svetu nudita bežen pogled na Božjo podobo. V svetu razpadlih odnosov in nevarnih domov zatočišče zdrave krščanske družine ponuja duhovno in čustveno ozdravitev.

Pomembno je omeniti, da skupinsko služenje ni omejeno le na zakonske pare. Bog lahko uporabi kakršen koli način sodelovanja, naj gre za skupino prijateljev, kot so bili Pavel, Sila in Timotej (Apd 18,5), ali za družinske člane. Vsak način ima edinstvene prednosti pri širjenju evangelija.

Ellen White je zapisala: "Delo, h kateremu smo poklicani, ne zahteva bogastva, družbenega položaja ali velikih sposobnosti. Zahteva prijaznega, samopožrtvovalnega duha in trden namen. [...] Naše področje vpliva se lahko zdi majhno, naša sposobnost neznatna, naših priložnosti malo,

naše spretnosti omejene, vendar imamo čudovite možnosti, če zvesto izkoriščamo priložnosti v svojem domu. Če bomo svoje srce in dom odprli božanskim življenjskim načelom, bomo postali posredniki tokov oživljajoče moči. Iz našega doma bodo tekli potoki ozdravljenja, ki prinašajo življenje, lepoto in rodovitnost tam, kjer sta zdaj pustinja in suša."⁵

Da bi bili učinkovite priče, ni treba, da smo pridigarji ali da imamo veliko denarja. Potrebna je le pripravljenost opravljati Božje delo, slediti njegovemu klicu, kamor koli nas vodi, in se združiti z drugimi verniki pri oznanjevanju evangelija svetu. ©

¹ David W. Pao, "Acts," v *The Baker Illustrated Bible Commentary*, ed. Gary M. Burge and Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), str. 1201.

² Marie Noël Keller, *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), str. 17–20.

³ *Ibid.*, str. 23.

⁴ Nguyen van Thanh, "Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila," *Mission Studies* 30 (2013): 204.

⁵ Ellen G. White, *The Adventist Home* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1952), str. 32.

Vprašanja za razmislek

1. Kako ste lahko gostoljubni bodisi v svojem domu bodisi v sodelovanju z drugimi verniki?
2. Na katere načine se lahko še bolj opremiti za poučevanje drugih o "Božji poti"?
3. Če ste poročeni, kako lahko z zakoncem sodelujeta pri oznanjevanju evangelija? Kako je lahko vaš zakon priča drugim?

Druga sobota

Vse do smrti

Pavlovo pričanje

ELLEN WHITE

Med Pavlovim zadnjim sojenjem pred Neronom je sila apostolovih besed tako močno vplivala na cesarja, da je preložil odločitev o primeru in ni niti osvobodil niti obsodil Božjega služabnika. Toda cesarjevo sovraštvo do Pavla se je kmalu povrnilo. Razburjen, ker ni mogel ustaviti širjenja krščanske vere niti na cesarskem dvoru, se je odločil, da bo apostola usmrtil takoj, ko bo našel primeren izgovor. Kmalu zatem je Neron razglasil odločitev, da je Pavel obsojen na mučeniško smrt. Ker kot rimski državljani ni mogel biti podvržen mučenju, je bil obsojen na obglavljenje.

Pavla so naskrivaj odvedli na kraj izvršitve kazni. Navzočih je bilo lahko samo nekaj opazovalcev, saj so se preganjalci, ki so bili vznemirjeni zaradi njegovega vpliva, bali, da bi prizor njegove smrti pridobil spreobrnjence v krščanstvo. Toda celo prekaljeni vojaki, ki so ga spremljali, so prisluhnili njegovim besedam in ga začudeno opazovali, da je vesel in celo srečen v pričakovanju smrti. Nekaterim, ki so bili priče njegovi mučeniški smrti, sta se njegov duh odpuščanja morilec in neomahljivo zaupanje v Kristusa do konca izkazala kot dišava življenja za življenje. Več izmed njih je sprejelo Zveličarja, ki ga je oznanjal Pavel, in kmalu so neustrašno zapečatili svojo vero s svojo krvjo.”

MIR V ČASU NEVARNOSTI

“Pavel je do zadnjega trenutka svojega življenja pričal o resničnosti svojih besed Korinčanom: ‚Kajti Bog, ki je rekel: Iz teme bo zasvetila luč, je zasijal v naših srcih, da bi nas razsvetlil s spoznanjem Božjega veličastva na obličju Jezusa Kristusa. Ta zaklad pa imamo v lončenih posodah, da bi bila ta presežnost moči Božja in ne iz nas. Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo. Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, pa nismo uničeni. Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje‘ (2 Kor 4,6–10). Njegova zmožnost ni bila v njem samem, temveč v navzočnosti in pomoči božanskega Duha, ki je napolnil njegovo srce ter vsako misel pripeljal v pokorščino Kristusovi volji. Prerok pravi: ‚Kdor ti je predan, mu ohranjaš mir, mir, ker zaupa vate‘ (Iz 26,3). Nebeški mir, ki se je razodeval na Pavlovem obrazu, je pridobil mnogo ljudi za evangelij.

Pavel je s seboj prinašal nebeško ozračje. Vsi, ki so se družili z njim, so čutili vpliv njegovega občestva s Kristusom. Dejstvo, da je njegovo življenje ponazarjalo resnico, ki jo je oznanjal, je dajalo prepričujočo moč njegovemu oznanjanju. V tem leži moč resnice. Pristni in nezavedni vpliv svetega življenja je najbolj prepričljiva pridiga, ki je lahko podana v korist krščanstva. Dokazovanje, četudi je neovrgljivo, lahko izzove nasprotovanje; toda pobožen zgled ima moč, ki se ji ni mogoče popolnoma upreti.

Vsi, ki so se družili z njim, so čutili vpliv njegovega občestva s Kristusom.

NESEBIČNO ŽIVLJENJE

“Apostol je pozabil na bližajoče se trpljenje zaradi skrbi zanje, ki se bodo morali upirati predsodkom, sovraštvu in preganjanju. Nekaj kristjanov, ki so ga spremljali na prostor izvršitve kazni, si je prizadeval okrepiti in jih opogumiti s ponavljanjem obljub, ki veljajo njim, ki so preganjani za pravičnost. Zagotavljal jim je, da ne bo ostalo neizpolnjeno nič od tega, kar je Gospod povedal glede svojih preizkušanih in zvestih otrok. Za nekaj časa bodo morda pod bremenom raznovrstnih skušnjav; morebiti bodo brez pozemskega udobja, vendar lahko svoje srce opogumijo z zagotovitvijo o Božji zvestobi, rekoč: ‚[...] vem, komu sem veroval, in prepričan sem, da more zaklad, ki mi ga je zaupal, obvarovati do tistega dne‘ (2 Tim 1,12). Kmalu bo noč preizkušnje in trpljenja končana. Zasvitalo se bo veselo jutro miru in popolnega dne.

Apostol je gledal daleč vnaprej, vendar ne z negotovostjo ali strahom, marveč z veseljem upanjem

in hrepenenjem pričakovanjem. Ko je stal na mučeniškem prostoru, ni videl ne rabljevega meča ne zemlje, ki bo kmalu popila njegovo kri; tisti poletni dan je gledal skozi mirno modro nebo na prestol Večnega.

Ta mož vere je zagledal lestev iz Jakobovega videnja. Predstavljala je Kristusa, ki je povezal zemljo z nebese in smrtnega človeka z večnim Bogom. Njegova vera se je okrepila, ko si je v misli priklical, kako so se očaki in preroki zanesli nanj, ki je njegova podpora in tolažba in za kogar daje svoje življenje. Od teh svetih mož, ki so iz veka v vek prenašali pričevanje svoje vere, je slišal zagotovilo, da je Bog zvest. Njegovi soapostoli so se zato, da bi oznanjali Kristusov evangelij, srečali z verskim skrajništvom in poganskim praznoverjem, preganjanjem in zaničevanjem ter niso marali svojega življenja, da bi lahko visoko dvignili luč križa sredi temnih blodnjakov nezvestobe – slišal jih je pričati o Jezusu kot Božjem Sinu, Zveličarju sveta. Z natezalnice, droga, ječe, iz votlin in zemeljskih jam je prihajalo v njegova ušesa zmagoslavno vpitje mučencev. Slišal je pričevanje stanovitnih ljudi, ki kljub zapuščenosti, stiski in mučenju še vedno neustrašno pričajo za vero z besedami: ‚[...] vem, komu sem veroval‘ (2 Tim 1,12). Z izročanjem svojega življenja za vero so objavili svetu, da je On, v kogar zaupajo, zmožen rešiti.”

BLAŽENO ZAGOTOVILO

“Pavel je bil odkupljen s Kristusovo daritvijo, umit greha v njegovi krvi in oblečen v njegovo pravičnost, zato je imel v sebi pričevanje, da je njegova duša dragocena v Odrešenikovih očeh. Njegovo življenje je bilo skrito s Kristusom v Bogu, in sam je bil prepričan, da je On, ki je premagal smrt, zmožen ohraniti tisto, kar mu

je zaupano v oskrbo. Njegov duh se je oprijel Zveličarjeve obljube: ‚[...] jaz ga bom obudil poslednji dan‘ (Jn 6,40). Svoje misli in upe je osredotočil na drugi Gospodov prihod. In ko se je rabljev meč spustil in so se smrtne sence ovile okoli mučenca, se je dvignila njegova zadnja misel, ki bo njegova prva ob velikem prebujenju, da se bo srečal z Darovalcem življenja, ki ga bo pozdravil z dobrodošlico v blaženem veselju.

Stoletja so minila, odkar je ostareli Pavel prelił svojo kri kot priča za Božjo besedo in pričevanje Jezusa Kristusa. Nobena zvesta roka ni za prihodnje rodove zabeležila zadnjih prizorov v življenju tega svetega moža, toda Navdihnjenje nam je ohranilo njegovo zadnje pričevanje pred smrtjo. Kakor zvok trobente je njegov glas od takrat odmeval skozi veke in s svojim pogumom krepil tisoče prič za Kristusa in v tisočih od bolečine strtih srcih prebujal odmev svojega zmagoslavnega vzklika: ‚Jaz se namreč že izlivam kot pitna daritev in napočil je trenutek mojega odhoda. Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil. Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik. Pa ne le meni, marveč vsem, ki ljubijo njegovo pojavitev‘ (2 Tim 4,6–8).”

Ta odlomek je vzeti iz knjige Dejanja apostolov, str. 314–320. Adventisti sedmega dne verjamemo, da je **Ellen White** (1827–1915) med svojim več kot 70 let trajajočim javnim delovanjem uporabljala svetopisemski dar prerokovanja.

Šel bom pričat zanj

TANYA MUGANDA

Bodi priča!

Svetopisemski odlomek: Prva Mojzesova knjiga 15,12–18

Neke tihe noči je Abraham šel ven. Bog ga je presenetil s sporočilom: "Abraham, čas je, da se s Sara in svojo družino preseliš v novo deželo, kjer bosta imela veliko otrok in kjer bo tvoje ime postalo znano." Pomislil je: "Bog mi obljublja novo deželo in večjo družino. Komaj čakam, da to povem Sari!"

Sara je prišla ven in ga presenečeno vprašala: "Zakaj si zunaj v temi? Ali je vse v redu?" Abraham ji je navdušeno odgovoril: "Bog mi je naročil, naj se s svojo družino preselim v novo deželo, da bi dosegel več ljudi – v deželo, v kateri nas bodo prihodnji rodovi poznali kot veliko družino."

Sara je začudeno rekla: "Skrbi me glede odhoda, saj bova za seboj pustila vse, kar pozna." Abraham jo je spodbudil in ji dal vedeti, da bo Bog pripravil pot. Vse življenje je živel v deželi, ki se je imenovala Ur, toda zaupal je Božjim obljubam in bil pripravljen narediti velik korak.

Kako bi se počutil ti, če bi ti starši povedali, da se boste preselili v novo sosesko, kjer boš hodil v drugo šolo in cerkev ter spoznal nove prijatelje?

Na poti v novo deželo so Sara, Abraham in njegov nečak Lot s seboj na kamelah prenašali posode, pohištvo in oblačila. Sara je potožila: "Kako vroče je tukaj v puščavi!"

Lot je godrnjal: "Izčrpan sem in žejen!"

Abraham pa se je odzval z zaupanjem: "Tudi jaz sem utrujen, vendar smo že skoraj tam." Bog jih je ščitil, vse dokler niso varno prispeli na cilj.

Hodili so skupaj in na poti do cilja videli zanimiva mesta.

Končno so prispeli v deželo Haran.

Nato je Bog Abrahamu rekel, naj se znova preseli! Tokrat mu je naročil, naj gre v Kanaan. Sara in Lot sta bila presenečena nad tem, da bosta morala znova pripraviti prtljago in se seliti. To je bila še ena dolga pot, toda Bog jih je varno pripeljal v novo deželo.

Bog je kanaansko deželo dal Abrahamu; tam je Abraham čez čas dobil mnogo otrok, vnukov in pravnukov. Sara, Lot in Abraham so raztovorili vsa svoja oblačila, posodo in pohištvo ter si razpeli šotore v novi deželi. Dežela je bila zanje tuja, toda Bog jim je pomagal, da so pričali ljudem v svoji okolici. Abraham je bil tujec, a je kljub temu pričal o Božji ljubezni in moči. Tudi ti si lahko Božja priča v novi soseski, cerkvi ali šoli.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Nariši predmete, ki bi jih vzel s seboj na pot, če bi bil na Abrahamovem mestu.
- Kako se je imenovala dežela, v katero so se nazadnje preselili Abraham, Sara in Lot?
- Ali si se moral kdaj preseliti v drug kraj, državo ali mesto? Kako si se počutil?
- Kaj lahko deliš z novimi prijatelji ali neznanci, ko se preseliš v nov kraj?

Pričaj tudi takrat, ko življenje ni pravično

Svetopisemski odlomek: Prva Mojzesova knjiga 39,20–41,43

“To ne more biti res!” si je tiho mrmral Jožef. Zaprlj so ga v ječo, ker je bil po krivem obtožen, da je neprimerno ravnal s Potifarjevo ženo. Bil je žalosten, saj so bile stvari videti precej slabo. Bratje so ga kot sužnja prodali v tujo deželo, v Egipt, zdaj pa je bil vržen še v ječo, čeprav ni naredil ničesar hudega. Bilo je mrzlo in temno. Hrana je bila grozna. Bil je osamljen in prestrašen. Imel je mnogo vprašanj. Spraševal se je, ali je bil vse to Božji načrt. Čeprav je imel nekaj dvomov, je še vedno zaupal Božjemu načrtu.

“Vem, da mi bo Bog pomagal prestati težke čase,” je rekel

Jožef. Medtem ko je bil v zaporu, je pomagal zapornikom. Nekateri izmed njih so imeli sanje, ki jih niso razumeli. “Jožef, ali mi lahko pomagaš razumeti te strašne sanje, ki sem jih sanjal?” Vprašal jih je, kaj so sanjali. Opisali so mu nenavadne reči, ki so jih videli v sanjah, in Jožef jih je z Božjo pomočjo razložil. Eden od zapornikov se je lahko vrnil na delo k faraonu, toda tam nikoli ni omenil Jožefovega imena. Popolnoma je pozabil nanj!

Paznik je bil navdušen nad Jožefovo pomočjo zapornikom, zato ga je postavil za nadzornika. Kljub temu da so bile stvari slabe, je Jožef želel pomagati svojim bližnjim. Ali si tudi ti zmožen pomagati drugim, kadar prestajaš težke čase? Jožef je pokazal, da si želi biti Božja priča kljub neprijetnim stvarem, ki so se mu dogajale. Čakal je na Boga, medtem ko je Bog deloval iz ozadja.

Minilo je nekaj let. Faraona so mučile nenavadne sanje, toda nihče v palači mu ni znal pomagati. “Poznam nekoga iz zapora, ki vam lahko razloži sanje,” je rekel faraonov glavni

služabnik. “Pojdi ponj! Kaj še čakaš?” mu je odvrnil faraon.

Faraon je Jožefu povedal svoje sanje: “Videl sem suhe krave, ki so pojedle zdrave in debele krave.” Bog je Jožefu pomagal razumeti sanje. Faraonu je pojasnil, da bo prišla lakota. Ta se je čudil njegovi modrosti in presodil, da bi Jožef lahko bil dober vodja. Postavil ga je za vodjo celotnega Egipta – takoj za seboj!

Jožef je pričal tudi takrat, ko je prestajal hude čase. Čeprav ni bilo lahko, je še naprej v molitvi zaupal Bogu. Njegova zgodba nas uči, da nam bo Bog pomagal ne glede na to, kako težko je. Bog ima načrt za vsakogar med nami.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Kaj se je zgodilo z Jožefom, ko ga je Potifarjeva žena lažno obtožila?
- Kako bi se na tako obtožbo odzval ti? Ali tako, kot se je Jožef?
- Kaj bi naredil, če bi sošolec ali prijatelj neprimerno ravnal s tabo? Ali bi še naprej molil in zaupal Bogu?
- Naštej nekaj stvari, ki ti lahko pomagajo pričati tudi takrat, ko se počutiš nerazumljen in osamljen.

Čudna bolezen

Svetopisemski odlomek: Druga knjiga kraljev 5,1–16

“Kaj je ta pika na tvoji koži?” je vprašala Naamanova žena.

“Tudi jaz sem jo pravkar opazil,” ji je odgovoril Naaman. Z njegovo kožo nekaj ni bilo v redu. Po vsem telesu je začel dobivati bele pike. Zdravila ni bilo in nič ni pomagalo.

“Izgleda, da imaš gobe,” je rekla Naamanova žena.

“O, ne! Kako bom s to boleznijo lahko ostal poveljnik vojske?” je obupano vzdihnil. Bil je glavni poveljnik sirskega kralja. Poveljeval je vsem vojakom kraljeve vojske.

V njegovi hiši je živela deklica iz Izraela, ki je kot služkinja delala v njegovi družini. Slišala je, kaj sta se pogovarjala, in bilo ji je žal, da je imel Naaman po telesu bele pike. Odločila se je, da bo gospodarici povedala za preroka Elizeja.

“Imam dobro novico,” je rekla Naamanovi ženi. “Bog lahko Naamana ozdravi gobavosti.” Naamanova žena je hitro stekla to povedat svojemu možu. Ta ni vedel, kaj naj si misli o nasvetu deklice, ki je bila sužnja v njenem domu. Odločil se je, da ji bo prisluhnil. Deklica je omenila preroka Elizeja, ki ga je vodil Bog. Ta bi lahko pomagal Naamanu. Naaman bi moral iti k preroku v Izrael in ga vprašati, kaj naj naredi za svojo ozdravitev.

Od sirskega kraljestva do Elizejeve hiše v Izraelu je bila dolga pot. Naaman je odšel skupaj z nekaj svojimi možmi in služabniki, da bi ugotovil, ali se bo zgodil čudež, saj je bila njegova bolezen neozdravljiva. S svojim spremstvom je varno prispel v Izrael.

Prerok Elizej je Naamanu dal posebna navodila. Naaman se je moral sedemkrat potopiti v reki Jordan! “Ali je sploh mogoče, da bom ozdravel, če se potopim v tej umazani reki?” se je spraševal. Eden izmed njegovih služabnikov ga je spodbudil, naj posluša prerokova navodila.

Prestrašen je šel sedemkrat v vodo in ko je prišel ven, je bila njegova koža popolnoma zdrava.

“To je res čudež! Samo Izraelov Bog je pravi Bog!” je vzkliknil Naaman. Deklica ni le delala zanj, temveč je postala njegova dobra prijateljica. Njena vera v Boga in pričanje sta pomagala Naamanu spoznati, kako močan je Bog. Ni pomembno, koliko si star, Bog ti bo dal moč pomagati človeku v potrebi. Naslednjič, ko boš bolan, se spomni te zgodbe in tega, da te Bog lahko ozdravi!

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Ob kakšni priložnosti je deklica pričala svojemu gospodarju? Zakaj je bilo to težko?
- Dvema prijateljema povej, kako te je Bog ozdravil, ko si bil bolan.
- Kako so se na tvojo ozdravitev odzvali tvoji prijatelji?

Noč v levji jami

Svetopisemski odlomek: Daniel 6

Daniel je imel rad Boga. Živel je v babilonski deželi. Trikrat na dan je molil in vedel je, da ga Bog ne bo nikoli zapustil. V kraljestvu je bil vodja različnih področij in kralj Darij mu je popolnoma zaupal.

A tega niso bili veseli vsi. "Daniel misli, da je boljši od nas. Prelisilič ga bomo!" so rekli nekateri. Zlobni možje so razmišljali, kako bi Daniela spravili v težave in povzročili, da bi ga kralj Darij zasovražil. Kralju so predlagali, da sprejme zakon, ki zapoveduje, da morajo vsi častiti samo njega.

"Sprejmimo ta zakon! Vsakdo, ki ga bo prekršil, bo vržen v levjo jamo," je rekel kralj.

"Zdaj Daniel nima izbire! Ubogati bo moral zakon," so rekli zlobni možje.

Ko je Daniel slišal za nov zakon, je še naprej molil – ni prenehal! Zlobni možje niso mogli verjeti svojim očem! "Zakaj Daniel ne uboga tega zakona? Zdaj je v težavah," so hudobneži govorili med seboj. Daniela ni bilo strah, saj je vedel, da je Bog z njim.

Daniel je bil Božja priča in pokazal je, da je nebeški Bog pravi. Ni ga bilo strah moliti, četudi so ga opazovali zlobni možje, ki so mu želeli škodovati. Ti možje so sporočili kralju, kar so videli, kralj pa je bil razočaran, saj je Daniela imel rad. Ni imel druge možnosti, kot da Daniela zaradi neupoštevanja zakona vrže v levjo jamo.

Daniela pa ni bilo strah. Še vedno je zaupal Bogu, da ga bo rešil.

"Poglejte Daniela! Konec je z njim. Bomo videli, če ga bo njegov Bog rešil, haha!" so se smejali zlobni možje. Darij je žalostno opazoval, kako so Daniela vrgli v levjo jamo. "Daniel, upam, da te bo tvoj Bog rešil," je rekel. Daniel je vso noč ostal v levji jami. Zgodaj zjutraj je šel kralj preverit, ali je Daniel še vedno živ. "Daniel, ali te je tvoj Bog rešil?" je vzkliknil kralj. Daniel je potrdil, da je še vedno živ. Kralj se je zelo razveselil. Bog ga je obvaroval! Zlobni možje so bili zelo jezni, ker se njihov načrt ni uresničil.

Pot skozi težave ne bo lahka, vendar lahko Bog obvaruje tudi tebe. Včasih, ko boš prijateljem govoril o Bogu, te bodo morda

sovražili, toda Bog je obljubil: "Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil te bom in ti pomagal, podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti" (Iz 41,10).

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Ali si bil kdaj v skušnjavi, da ne bi ubogal svojih staršev ali učiteljev?
- Preberi Evangelij po Mateju 5,16. Na kakšen način je bilo Danielovo pričanje luč kralju?
- Spomni se načina, kako lahko moliš na drugačen način kot običajno. Morda moli skupaj z odraslimi in prijatelji iz svoje skupnosti.

Sovražniki

Svetopisemski odlomek: Evangelij po Janezu 4,1–26

Nekega vročega dne je Jezus dolgo hodil po puščavi. Odločil se je, da se bo ustavil ob vodnjaku in spočil svoje utrujene noge. Bil je zelo žejen. Takoj ko je sedel k vodnjaku, je videl nekoga prihajati proti njemu. Ob vodnjaku se je ustavila Samarijanka, da bi zajela vodo. V tistih časih ni bilo trgovine, kjer bi kupili vodo; ljudje so morali iti ponjo k vodnjaku. Vodnjaki so bili takrat globoki in ljudje so potrebovali vedro z vrvjo, da bi lahko prišli do vode. Predstavljaš si, da moraš naokoli nositi vedro, da bi iz vodnjaka dobil vodo. Takšno je bilo življenje mnogih ljudi v tistih časih.

“Prosim, ali lahko dobim malo vode?” je vprašal Jezus. Samarijanka je bila presenečena.

“Zakaj me prosiš za vodo?” je vprašala. V tistih dneh se Judje in Samarijani med seboj niso pogovarjali ali bili prijatelji, zato je bilo to srečanje za Samarijanko presenečenje. Jezusu ni bilo pomembno, kdo je bila ženska ali od kod je prišla. Imel je rad vsakogar in ni ga bilo strah prositi za vodo.

“Če bi vedela, kdo sem jaz, bi ti mene prosila za živo vodo,” je rekel Jezus. “Kaj misliš s tem – živo vodo? Saj nimaš vedra, da bi zajel vodo iz vodnjaka!” je odvrnila Samarijanka. Jezus ji je povedal, da bo vsakdo, ki pije vodo iz vodnjaka, spet žejen, toda tisti, ki bo živo vodo poiskal pri njem, ne bodo nikoli več žejen. Živa voda, o kateri je govoril Jezus, je bilo sporočilo

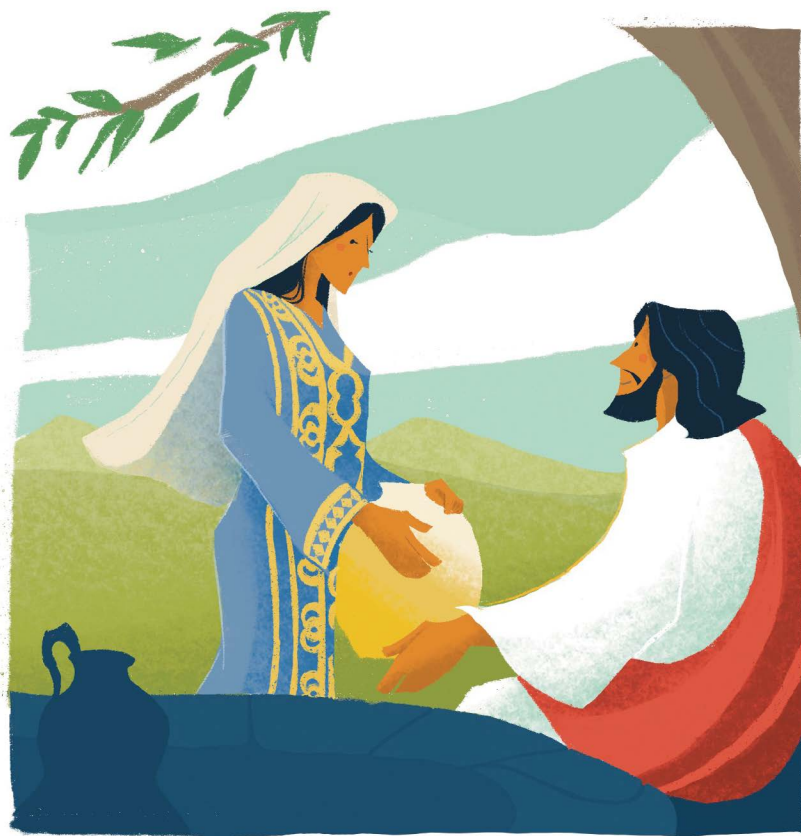
o odrešitvi in večnem življenju z Bogom.

“Povej mi več o tej vodi!” je rekla Samarijanka. Postavila je še več vprašanj. Nato ji je Jezus pojasnil, da je Mesija! “Polepšal si mi dan; končno sem te spoznala osebno!” je rekla Samarijanka. Bila je tako navdušena, da je vsem stekla povedat, da je ob vodnjaku srečala Jezusa. Povabila jih je, naj ga gredo pogledat. Množica je takoj šla za njo. Kakšen pogled je bil to! Sosezi so verjeli njenim besedam, njo pa je spodbudila Jezusova ljubezen in način, kako je ravnal z njo, čeprav je vedel, da je sprejela veliko slabih odločitev. Ko drugim pripoveduješ zgodbo o

Jezusu, bo še več ljudi spoznalo, kdo je On.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Ali si se kdaj spoprijateljil s človekom, ki ga nihče ni imel rad?
- Kaj nas uči zgodba o Samarijanki? Kako si Jezus želi, da ravnamo z drugimi?
- Ali se ti zdi lahko prijateljem govoriti o Jezusu?
- Kaj lepega lahko narediš za otroka, ki je nov v tvoji šoli ali cerkvi? Morda mu lahko podariš Sveto pismo, kartico ali darilo.

Druga priložnost

Svetopisemski odlomek: Apostolska dela 9,36–43

V Tabitini dnevni sobi so ležale čudovite odeje. Tabita je bila izredno velikodušna ženska; šivala je odeje in oblačila za sosede. Bila je prijateljica in pomočnica revnim ljudem. Živel je v mestu Jopa, ki je bilo prometno пристanišče ob morju. V Jopo je prišlo veliko čolnov z obiskovalci.

Tabita je bila zaradi ljubezni, ki jo je kazala z izdelavo oblačil za tiste, ki so jih potrebovali, poznana kot Jezusova učenka oziroma pomočnica. "Tabita, hvala za lep šal, ki si ga naredila zame!" je rekla obiskovalka, ki je stala pred njenimi vrati.

"Z veseljem! Želim si, da bi vsakdo imel to, kar potrebuje," je odvrnila Tabita. Vsi so jo imeli radi. V svoj dom je sprejela vsakogar in mu ponudila topel obrok ali darilo, ki ga je izdelala sama. Če družina ni imela dovolj denarja za nakup novih oblačil, je poskrbela za to, da jim je sešila nekaj oblačil. Mnogi ljudje so bili hvaležni zanjo. Bog ji ni podaril le daru gostoljubnosti, temveč tudi dar šivanja. Rada je imela Boga in ljudi.

Nekega dne je hudo zbolela. Stanje je postajalo vedno slabše, zdravnik pa ni mogel najti nobenega zdravila, ki bi ji pomagalo ozdraveti. Čez čas je Tabita umrla. Kakšna žalost je preplavila tiste, ki so jo imeli radi! Vsi v mestu so strtega srca jokali. Njeno telo so umili in pripravili za pogreb.

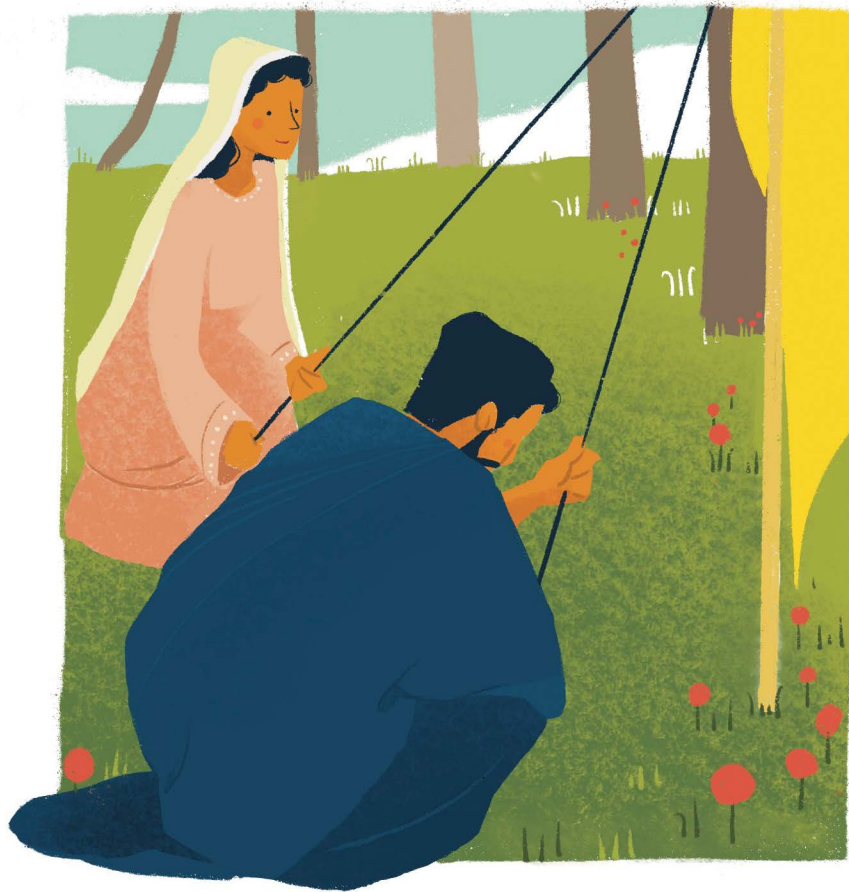
Med tem časom so nekateri slišali, da je v sosednjem mestu Peter. Spomnili so se, da Jezusovi učenci niso le ozdravljali, temveč tudi obujali mrtve. Verjeli so, da Peter lahko obudi Tabito. Poslali so nekaj mož, da bi našli Petra in ga prosili za pomoč. "Peter, prosim, pridi, kakor hitro lahko! Tabita je umrla!" so rekli. Peter je odšel z možmi in ko je prišel tja, se je po stopnicah povzpел v sobo, kjer je ležala Tabita. "Prosim, da vsi

odidete iz sobe," je rekel Peter. Pokleknil je in molil k Bogu. Nato je pogledal Tabito in rekel: "Vstani!" Odprla je oči in vstala s postelje. Ko je odšla iz sobe, so se vsi čudili in slavili Boga. "Zgodil se je Božji čudež. Tabita je živa!" so govorili.

Ljudje so začeli vsem pripovedovati, kaj je Peter naredil po Božji moči, in mnogi so začeli verovati v Jezusa. Bog je Tabito obudil od mrtvih, da bi pokazal, kako je čudovit.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Kaj lahko narediš, da bi pomagal drugim v svoji skupnosti in cerkvi? Morda lahko v parku pobereš smeti, s pomočjo staršev pomagaš revnim ali otroku v stiski podariš oblačila, ki jih ne potrebuješ več.
- Kako je pomoč revnim in ljudem v potrebi dober način pričanja?

Šotor za Jezusa

**Svetopisemski
odlomek: Apostolska
dela 18,1–3**

Ali si že kdaj videl šotor, izdelan iz živalske kože? Akvila in Priskila sta bila znana kot izdelovalca šotorov. V tistih časih je veliko ljudi znalo izdelovati šotore. Niso imeli šivalnih strojev, zato so velike šotore šivali ročno z velikimi šivankami. Izdelovanje šotorov je Akvilo in Priskili prinašalo denar za preživetje. Pavel je ta ljubeči krščanski par spoznal med potovanjem po različnih mestih. Sprejela sta ga v svoj dom v Korintu in sodelovala z njim. Med skupnim delom je Pavel z njima delil Božjo besedo.

Od njega sta se veliko naučila. Pavel je dolgo ostal v Korintu in tam širil evangelij. Akvila in Priskila sta mu želela pomagati pri poučevanju drugih o Božji besedi. Pri tem sta tako uživala, da sta se odločila oditi z njim na misijonsko potovanje. To je bila zanj nova izkušnja, toda z veseljem sta drugim posredovala sporočilo o tem, kako dober je Bog z njima.

“Pavel je najin zelo dober prijatelj. Navdušena sem, da se mu bova pridružila na tem misijonskem potovanju!” je veselo vzkliknila Priskila.

Akvila se je strinjal s Priskilo: “Bog naju je blagoslavljal pri izdelovanju šotorov. Blagoslovil je tudi najino prijateljstvo s Pavlom.” Pavel, Akvila in Priskila so zložili v torbe svoje osebne stvari za misijonsko potovanje. Potovali so s čolnom, da bi o evangeliju povedali čim več

ljudem. Na tem misijonskem potovanju so v različnih mestih širili Božjo ljubezen. Prišli so v Efez, ki je bil eno največjih mest tistega časa.

Potovali so v različne kraje in ljudem pripovedovali o Jezusu. Ljudje so bili zelo vznemirjeni, ko so poslušali Božjo besedo; mnogi so verovali in postali kristjani. Zares je moralo biti čudovito videti množice, ki so prihajale poslušat o Bogu!

Akvila, Priskila in Pavel so nekaj časa ostali v Efezu. Pavel je nato odšel iz Efeza, da bi še naprej potoval in širil Božjo besedo. Mnogi ljudje so svoje srce in življenje predali Bogu in postali kristjani. Zaradi Akvilove in Priskiline gostoljubnosti so ljudje želeli spoznati edinega resničnega Boga. Obstaja mnogo načinov, na katere lahko tudi mi širimo dobro novico o Bogu. On nam lahko podari dar za pomoč drugim. Bogu lahko služimo z glasbo, oznanjevanjem, poučevanjem, šivanjem oblačil in na mnoge druge načine.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Ali si kdaj potoval po svetu ali obiskal kraje blizu svojega doma? Ali si spoznal nove ljudi in poskusil različno hrano?
- Ali lahko drugim govoriš o Jezusu, četudi morda ne moreš odpotovati v tuj kraj? Spomni se načinov, kako lahko ljudem v svojem kraju govoriš o Jezusu.
- Ali imaš prijatelje, ki ti lahko pomagajo širiti Božjo ljubezen? Katere ustvarjalne zamisli lahko uresničite skupaj?

Čudež v zaporu

**Svetopisemski odlomki: Drugo pismo
Korinčanom 1,8–11 in 11,23–29; Apostolska
dela 16,25–40**

Pavel je rad potoval in govoril o Bogu v različnih mestih in državah. Nekateri dnevi so bili dolgi. Utrudil se je in bil večkrat žalosten, toda vedel je, da je Bog z njim. Večina ljudi je ob srečanju s Pavlom čutila mir in Božjo prisotnost. Pavel je naredil veliko čudežev.

Nekoč so Pavla in Sila vrgli v ječo zaradi jezne množice, ki ni bila navdušena nad njunim širjenjem evangelija. Nekateri verniki so ju posvarili, naj odideta, toda Pavel je še naprej oznanjal. Čutil je, da je Bog z njima.

“Odidita iz našega mesta! Samo težave nam prinašata,” je kričala jezna množica. Pavel in Sila sta trpela zaradi njihovih dejanj. Molila sta in čistila Boga, čeprav sta preživljala težke čase. Zdelo se je, kot da sta povsem sama. Toda Bog ju ni zapustil, temveč je še naprej deloval.

Ko sta bila v zaporu, sta molila k Bogu in vesela prepevala hvalnice. Nenadoma se je zaslilo glasno bobnenje. Potres! Vsa vrata v zaporu so se na stežaj odprla, Pavel in Sila pa sta še naprej čistila Boga. Čeprav bi tako onadva kakor drugi zaporniki lahko pobegnili, sta ostala, da bi lahko dobro novico povedala pazniku. Paznik je bil začuden, ko je videl, da Pavel in Sila še vedno pojeta hvalnice v svoji celici. “Celo v zaporu sta veselo slavila Boga. Izvedeti moram kaj o njunem Bogu,” je razmišljal paznik.

Povabil ju je k sebi domov in svoje življenje izročil Jezusu. Bog je naredil čudež na najbolj nenavadnem mestu. To izkušnjo je uporabil za svojo slavo. Pavlova in Silova izkušnja nas uči, da nam bo Bog pokazal pot tudi takrat, ko se nam bo zdelo, da ni rešitve. Bog nam podarja veselje tudi na najbolj nepričakovanih krajih. Morda si čutil veselje, ko si pomagal drugim, čeprav si imel slab dan. Bog ti lahko da moč za življenje in za širjenje veselja na druge, ki bodo spoznali, kako ljubečega Boga imaš.

Viri
Hands-on Bible (NLT), by Tyndale Group © 2007
Kids' Study Bible (NIV), by Zonderkidz, Zondervan © 2003
The Action Bible, by David C. Cook, © 2010
Spark Story Bible, by Sparkhouse, © 2015

Tanya Muganda je pomočnica pri Otroškem oddelku Generalne konference Krščanske adventistične cerkve.

ZDAJ SI NA VRSTI TI

- Ali si kdaj preživljal težke čase? Morda se nisi dobro odrezal pri testu ali pa nisi bil izbran za igralca v šolski športni ekipi. Kako si se odzval in kako si se počutil?
- Vprašaj svoje starše, kako jim je Bog pomagal skozi težke čase.
- Kako lahko pomagaš drugim doživeti veselje, kadar imajo težek dan v šoli? Kaj lahko narediš za druge, da bi bolje spoznali Boga?

Publisher

The *Adventist World*, an international periodical of the Seventh-day Adventist Church. The General Conference, Northern Asia-Pacific Division of Seventh-day Adventists, is the publisher.

Editor/Director of Adventist Review Ministries

Justin Kim

International Publishing Manager

Hong, Myung Kwan

Adventist World Coordinating Committee

Yo Han Kim (chair), Tae Seung Kim, Hiroshi Yamaji, Myung Kwan Hong, Seong Jun Byun, Dong Jin Lyu

Associate Editors/Directors in Silver Spring, Maryland, USA

Sikhulekile Daco, John Peckham, Greg Scott

Assistant Editors based in Silver Spring, Maryland, USA

Enno Müller, Beth Thomas

Editors based in Seoul, Korea

Hong, Myung Kwan; Park, Jae Man; Kim, Hyo-Jun

Digital Platforms Director

Gabriel Begle

Operations Manager

Merle Poirier

Editorial Assessment Coordinator

Marvene Thorpe-Baptiste

Advisor

E. Edward Zinke

Financial Manager

Kimberly Brown

Distribution Coordinator

Sharon Tennyson

Management Board

Yo Han Kim, chair; Justin Kim, secretary; Hong, Myung Kwan; Karnik Doukmetzian; Seong Jun Byun; John Peckham; Hiroshi Yamaji; Joel Tompkins; Ray Wahlen; Ex-officio: Paul H. Douglas; Erton Köhler; Ted N. C. Wilson

Art Direction and Design

Types & Symbols

To Writers: We welcome unsolicited manuscripts. Address all editorial correspondence to 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A. Editorial office fax number: (301) 680-6638

E-mail: worldeditor@gc.adventist.org
Web site: www.adventistworld.org

Unless otherwise indicated, all Bible references are taken from the New King James Version®. Copyright © 1982 by Thomas Nelson. Used by permission. All rights reserved. Texts credited to NIV are from the *Holy Bible, New International Version*®. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.® Used by permission. All rights reserved worldwide. Bible texts credited to NRSV are from the New Revised Standard Version of the Bible, copyright © 1989 by the Division of Christian Education of the National Council of the Churches of Christ in the U.S.A. Used by permission.

Adventist World is published monthly and printed simultaneously in Korea, Brazil, Indonesia, Australia, Germany, Austria, Argentina, Mexico, South Africa, and the United States.

Vol. 19, No. 9

Seventh-day
Adventist Church

HopeTV

HopeTV je medij, ki vam bo spremenil življenje!

Oglejte si vsebine o celostnem krščanskem življenju, ki se osredotočajo na vero, zdravje, odnose in skupnost. Prisluhnite tudi HopeRadiu – vsakodnevnim duhovnim mislim, svetopisemskim odlomkom in glasbenim prispevkom, s katerimi slavimo Boga vsega stvarstva.

www.hopetv.si

